Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Morsingboernes Sangbog.

80 Sange, Digte og Rim

Morsingboernes Sangbog.

Ca. 80 Sange, Digte og Rim om og fra Mors samlet af Oscar Bang.

Morsingbo i Nationaldragt.

MORSØ FOLKEBLADS
TRYKKERI

Om Glæder end betegned
hvert Fjed vi vandred frem,
dog Længsel Sjælen fylder
ved Tanken om vort Hjem,
og aldrig du i Verden
vil finde noget Sted,
hvor som i Barndomsegne
dit Hjerte føler Fred.
Hjem! Hjem! mit kære Hjem!
Nej, ingen Plet paa Jorden
er skøn som du mit Hjem!

Forord.

Skønt vi Morsingboer maaske er de mest lokalpatriotiske Mennesker i vort Land, har vi, i Modsætning til adskillige andre Øer og Egne, aldrig ejet Sange til Morsøs Pris, som var saa almindelig kendte, at man anvendte dem ved festlige og andre dertil givne Lejligheder. Man har ganske vist for Aar tilbage et Par Gange forsøgt paa at lave en »Nationalsang«, men uden større Held, for en saadan kan jo ikke dikteres. — —

I dette lille Hefte er, for at faa dem gjort kendt, og for at de ikke skulde gaa tabt, samlet en Del ældre og ny Sange og Digte om Mors og af Interesse for Morsingboer, Ting, der maaske ikke altsammen er lige stor Kunst, men hvorigennem der fra først til sidst aander en dyb Kærlighed til vor skønne Fødeø, og det er det, der her har været det afgørende. — —

Maatte denne lille Sangbog blive flittigt brugt, naar Morsingboer synger, og maatte den, som en Hilsen hjemmefra, blive sendt ud til de Morsingboer, der drog »aa æ Land«, da var Hensigten med dens Udgivelse naaet. — Og udelukket var det vel heller ikke, at en eller anden af Sangene kunde slaa saadan an, at vi fremtidig kunde tale om: »Wo Nationalsang«!

Til Slut en hjertelig Tak til alle Forfatterne, til »Morsø Folkeblad« for Hjælpen med at faa saa mange ny Sange frem, til Hr. Kommunesanglærer Larsen for musikkyndig

Bistand, til Hr. Red. Jespersen for Gennemgang af den »dansksprogede« Afdeling og ikke mindst til den største nulevende Kender af Morsingbomaalet, Filologen Hr. Dr. J. Lund, Ø. Jølby, for Lydtegnsætning i og Korrekturlæsning af dette.

Nykøbing Mors 1937.

NB. Evt. Overskud paa denne Bog vil blive tilstillet »Morsøs Fadderskab« for Danskheden i Nørre Løgum Sogn.

I

Morsø.

1.

Du ligger og vugger paa Limfjordens Blaa
imellem Salling og Thy,
med Marker i Tavl og med Blomster paa
under Himlens sølvklare Sky.
Dine bjerghøje Skrænter er klædte i Lyng
i et tusindfold blomstrende Flor,
de hæver sig stejlt mod den drivende Sky
og skærmer med Ryggen den straatækte By
og staar Værn mod en stormpisket Fjord.

»Limfjordens Perle« du kaldes i Dag
og bærer med Rette dit Navn,
du har fredfyldte Skove og Bakkedrag
og Moser klemt ind i din Favn.
Du har Molerets Eventyr gemt i dit Skød,
du har Vulkaners skiftende Lag,
du har duftende Enge og smilende Byer
med snehvide Kirker mod blaanende Skyer
og med de rødeste teglhængte Tag.

Kom til Mors i et Foraar, naar Bøgen staar Brud
mellem mørke Graner paa Rad,
naar Violerne kikker fra Skovbunden ud
efter Solens livgivende Bad.
Naar Viben slaar Volter i Luftbølgens Blaa
over Mosernes viftende Rør,
naar Lærkerne hænger i Luften paa Rad
og jubler og synger og gør dig saa glad,
som aldrig du var det før.

Eller kom her en Sommer, naar Fjordens Vand
er et Spejl, som pudset i Sprit.

Naar Solen staar højt, og naar Strandens Sand
er et Gulv af det hvideste hvidt.
Naar Legind Bjerges Lyng staar i Blomst
og naar Sommerens mildeste Vind
stryger ind over Kornmarkens bølgende Top
og lister sig lunt over Bakkerne op
og gør dig saa ung i dit Sind.

Eller kom her ved Efteraarstide en Gang,
naar Bøgens Løv staar i Brand,
naar Spovenes Fløjt og Solsortens Sang
toner ud over Byer og Land.
Naar Solen sig sænker bag Skovenes Rand
mod Aften, naar Dagen er endt,
i et luende Baal — i et vældigt Hav
af glødende Fosfor og guleste Rav,
som om Snese af Sole var tændt.

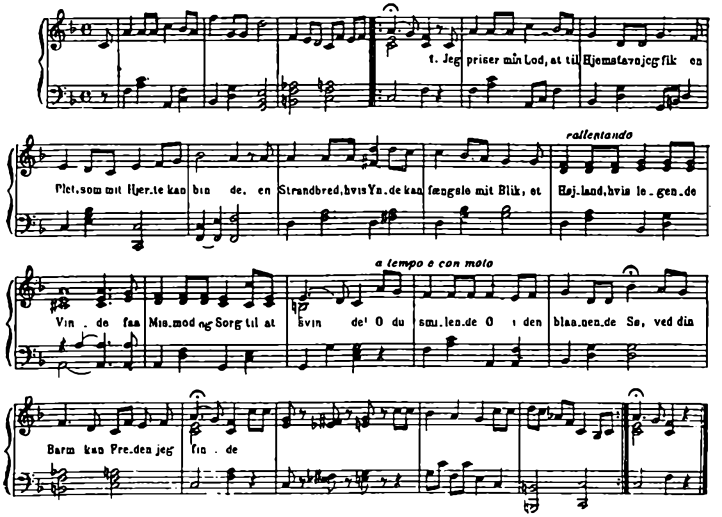
Kom til Mors i en Vinter, naar Stormen slaar ind
i et susende Brag af Nordøst,
naar Bredningens Vand i den oprørte Vind
brøler ind mod den sandede Kyst.
Naar Skumsprøjtet fyger mod Fjordbakkens Top
som fejende Snefog i Dans,
naar Braadsøers Brøl og naar Havmaagers Skrig
gaar i brusende Larm over Tanger og Vig
og Havstokkens Skum staar i Krans.

Mors — mit Hjem — du vidunderlige Ø,
af Altets Gud bleven til,
hos dig har jeg levet, hos dig vil jeg dø,
min Kærlighed hører dig til.
Din prægtige Fjord med sin Bredning som Hav
er et Baand af Sølv om din Fod.
Dine lyngklædte Heder og blinkende Fyr,
— ja, dit Hele det er jo et Æventyr,
som Kridtet, der danner din Rod.

Otto P. Aggerholm.
1937.

2.

Tekst og Musik af Axel R. Hansen.

Jeg priser min Lod, at til Hjemstavn jeg fik
en Plet, som mit Hjerte kan binde,
en Strandbred, hvis Ynde kan fængsle mit Blik,
et Højland, hvis legende Vinde
faar Mismod og Sorg til at svinde!
O du smilende Ø
i den blaanende Sø,
ved din Barm kan Freden jeg finde.

Med Bakker og Klitter i Syd og i Nord
Naturen har hegnet dit Vænge;
for Folk og for Fæ har den dækket dit Bord
i Agre og frodige Enge,
i Rug og i Havre paa Stænge;
og fra skummende Sø
om den fædrene Ø
hente Kraft de Morsinger Drenge.

Der drømmer et Digt i din Lyng, i dit Krat,
et Drapa i Højeriis' Lunde,
paa Klinten Kong Fegge hensvæver ved Nat,
og Fortidsminderne blunde
i Høje, ved Vige og Sunde.
Kun den rullende Sø
om den sagnrige Ø
synger lydt med tusende Munde.

Tit skued paa Fjorden fra gyngende Dæk
i Luften jeg Eventyrlande,
de straaled og daared — og blegnede væk,
mens støt i de vuggende Vande,
mit Hjemland, din Kyst monne stande.
Taagedrømme bag Sø
lad dem falme og dø,
jeg vil love de levende Strande!

Med Solguld om Tinding, o Fjorddronning fin,
du troner paa Voven den gilde!
Din Hynde er bræmmet med hvid Hermelin,
og Hyldingstonerne spille
de Brændinger friske og vilde.
O du fejrede Ø,
hør den brusende Sø
synge Pris dig aarle og silde!

ca. 1900.

3.

Mel.: Slumrer sødt . . .

Naar du aander Morslands Luft,
frisk og ren fra Mark og Enge,
mildnet af den nære Fjord,
krydret sødt fra Blomstervænge,
lad den varme da dit Blod; —
hvert et Pust en Hilsen sender:
Her er Skønhed Livet selv,
Glimmer ej, som Øjet blænder.

Se, hvor Fjorden bugter sig, —
som en dybblaa Flod den glider,
spejler mellem hvide Skyer
Skrænterne fra alle Sider; —
Maagen følger Skibets Køl,
Skummet hvidner om dens Bringe,
medens Øjet fanger den,
Længslen følger Fuglens Vinge.

Følg dog ikke Maagens Flugt,
drag dit Blik mod Mark og Agre,
gulnet Korn i Stakke staar,
Gaaseurt gør Marker fagre.
Legind øjnes tæt herved,
Højriis bagved Graner gemmes.
Vend dig mod den anden Kant,
Kredsen der af Bakker bræmmes.

Alt du ser, er gammel Jord;
Vidne er de mange Høje.
Voldsted efter Vikingborg
skue kan et opladt Øje;
og hvor Oldtids Kærre skred,
gemmer Bakken Spor af Veje.
Stude imod Holsten gik,
hvor nu Lyngen har sit Leje.

Alle Blomster Hilsen har,
uslest Straa har og sin Stemme,
som man i det store Kor
ikke gerne helt maa glemme.
Koret synger Danmarks Pris;
hver en Plet med egen Tunge
vække vil den Kærlighed,
som kan holde Hjerter unge.

Gustav Høgh Hansen.
ca. 1921.

4.

Mel.: »Jeg lægger mig i Læet her ved Storrugens Rod« af E. Bangert.

Et Sted har faaet Storheds Pragt
med Bjergets høje Tind,
og et den blide Ynde fik
af Vaarens lune Vind —,
men alt i Vuggegave fik
mit eget skønne Land,
min grønne Ø, som dukker op
af Fjordens friske Vand.

Hver Morgen stiger Solen frem
bag Sallings fede Jord,
som ligger delt i Felt ved Felt
imod den friske Fjord;
og snart det lysner mer og mer
af Solens Fakkelbrand,
mens Sommerdagen vælder ud
henover Salling-Land.

Den lange Dag der ligger Sol
henover Morsø-Land,
paa Engens lyse Blomsterkjol'
og Strandens hvide Sand;
der falder Sol paa Kirketaarn,
paa Slot og fattigst Vraa
paa Træets Løv, paa mindste Blomst,
paa hvert et gyldent Straa.

Saa mange Fiskerbaade smaa
med lette hvide Sejl
og store Skibe langsomt gaa
henover Fjordens Spejl;
men hviner Stormen trodsigt vildt,
faar Bølger fjernt og nær
af Skum en Krone, saa man tror
at se en Svanehær.

Og aldrig fandt jeg noget Sted
et Hanklits stolte Pragt,
som trodser Storm og oprørt Sø,
en Kæmpe paa sin Vagt —.
Fra Vest og Øst gaar Bølgens Braad
mod Fæggeklittens Sten,
som ligger ud i Fjorden strakt
en lille Skagens Gren.

Ja, kom en stille Sommerdag,
se Legind-Skovens Pragt —
det store, tavse Bakkedrag,
hvor Høj ved Høj er lagt —
og se, naar Dagen er forbi,
og Sol til Hvile gaar,
det sidste lange, lange Blink
til Thylands Høje naar.

Jeg stedse fik dig mere kær
med Aarene, der svandt;
din digre Muld, din friske Fjord
saa fast, saa fast mig bandt.
Jeg elsker dig i Foraarsskrud
med Blomst i Eng og Kær —
i Dagen fyldt med Fuglesang,
i Nattens Stjerneskær.

Ja, kom og se mit skønne Land
i Sommerdagens Pragt —
naar Kornmods Blink i mørke Nat
gi'r Kornet gylden Dragt —
Ja, skøn er du, naar Vaarens Vind
gaar over Eng og Kær,
men dejligst fandt jeg dig, mit Land,
i lyse Nætters Skær.

Af Lærer I. Heidemann,
Sillerslev, 1936.

5.

Mel.: Der er et Land.

Du fagre Mors! — hvis Molér-klædte Brinker
— mod Fjorden Bolværk og for Hytten Læ,
til Fuur og Thyland over Fjorden blinker,
hvis Markers Kløver naar til Kvægets Knæ,
ved Sommer en Smaragd af grønne Agre
med spredte Glimt af Lyngens Amatyst,
— i Bræm af Bølgers blaa Safirer fagre,
du blev et Smykke paa vor Moders Bryst.

Hvor Salgjerhøj sig over Flade kupler,
og Øjet favner Fjorden milevidt,
højt over Landet Lærkesangen jubler
fra Hanklit's stoute Klint til Fæggeklit;
mens Rylen piler langs de lave Strande
fra Nees til Højriis' grønne Bøgepragt,
en sollys Himmels Spejl i Fjordens Vande
er Silkeglitren i din Sommerdragt.

Carl Peschardt. 1935.

6.

Mel.: Jylland mellem tvende Have.

Morsø, midt i Limfjords Vande
ligger du saa støt og frit,
Vinden stryger mildt din Pande,
Solens Straaler skinner hvidt
over Livø Brednings Strand,
over Morsøs skønne,
Morsøs skønne Land.

Kær og Mose, Skov og Hede,
Eng og Ager, Sø og Strand,
Havre, Byg og gylden Hvede,
Lyng i Blomst og Sol i Brand.

Alt du gemmer i dit Skød,
farver Solens Straaler,
farver Solens Glød.

Legind Bjerge smukt sig kupler
klædt i Birk og Graner smaa,
Lyngen blomstrer, Lærken jubler
ned fra Sommerhimlens Blaa.
Højriis Skov og Lilleris
hvisker sagte Morsø,
hvisker Morsøs Pris.

Feggeklit, du stolte Banke,
Grundvold for Kong Fegges Slot,
har du Hamlet i din Tanke,
gemmer du hans Minde godt,
husk du er hans Fødested,
skønt du gav ham aldrig,
gav ham aldrig Fred.

Hanklits stejle skredne Skrænter
staar i Styrt mod Fjordens Vand,
Verdens Geologer henter
Viden om vort Fortidsland.
Skrevet i din Side staar
Æventyr om Tusind,
Tusinder af Aar.

Salgjerhøj og Flade Bakker,
Dragstrup Strand og Bjørndrup Krat,
for det hele Gud vi takker,
Mors, vort Hjem, vor bedste Skat.
Hvor vi færdes end paa Jord
længes vi mod Morsø,
Morsø og din Fjord.

Naar jeg stedes skal til Hvile
lad det blive i dit Skød,
og lad Foraarssolen smile
til min Grav i Aftenrød.

Lad mig hvile ved din Strand,
medens Bølgen nynner,
nynner Vuggesang.

Otto P. Aggerholm. 1937.

7.

Mel.: Der er ingen Ting, der maner.

Hvorfor elsker vi dig, Morsø, over alt i Danmarks Land,
hvorfor frydes vi bestandig, naar vi ser din friske Strand,
hvorfor kan vi ikke glemme,
hvorfor er vor Tanke hjemme,
hvorfor selv i fjerne Lande, som vi rejste til paa Jord,
fandt mon skønnest her i Verden vi vor Ø i blanken Fjord?

Er det Legind Bjerges Ynde ved det dybblaa Sallingsund,
er det Anemoner fagre udi Højriis Bøgelund,
er det Fegges Kæmpevold
med sit Sagn fra Hedenold,
er det Hanklits Molérmure med Vulkaners sorte Sand
eller milevide Udsyn over frodigt Bondeland?

Er det dine Kløverenge, er det gyldent Korn i Høst,
er det dine hvide Klinter eller Bølgens Sang om Kyst,
er det Saltvands friske Luft,
er det Lyngens Krydderduft,
er det Klang fra Kirkeklokker, naar de ringer Solen ned,
eller dine Sommernætters lyse sødmefyldte Fred?

Er det Baadene paa Fjorden med de hvide Sejl sat op,
er det By og Land i Festdragt med vort Dannebrog
til Top,
er det Morsøsprogets Kraft,
er det Hjemmets stille Magt,
er det Tanken mon om Jul med alt i Sneens hvide
Pragt,
eller Barndomsminderne, der staar for os i
Straaledragt?

Det er ikke let at sige, men det alt tilsammen gør,
at vi finder Morsø skønnest mellem alle Danmarks
Øer,
ja, det straaler for vor Tanke,
faar vort Hjerte til at banke,
saa hver Morsingbo udjubler, at ej paa den hele Jord
findes der en Plet, vi bytted med v o r Ø i
b l a n k e n F j o r d!

O s c a r B a n g. 1936.

8.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Morsø stiger op af Vandet,
Mors, min Fødeø,
smukt og skønt sig viser Landet
fra den blanke Sø.
Gule Marker fyldt med Hvede,
Enge klædt i grønt
veksler med den brune :|: Hede :|:
i et Mønster skønt.

Skønne mørkegrønne Skove,
Birk og Bøg og Gran,
spejler dybt sig i din Vove
ved din skønne Strand.

Lyngbeklædte Kæmpegrave
staar paa Heden Vagt,
Heden er en Edens :|: Have :|:
i sin Blomsterpragt.

Gemt i Morsøs skønne Dale
ligger Hjem ved Hjem,
Stuer smaa og høje Sale
huser alle dem,
der har haft den store Lykke
her ved Skov og Sø
at faa Lov at bo og :|: bygge :|:
paa vor Barndomsø.

Bonden pløjer glad sin Ager
med sit Hestespand,
Bondens Kone, rank og fager,
hjælper tro sin Mand.
Det er disse to, der skaber
Morsø af i Dag,
disse to, der aldrig :|: taber :|:
Troen paa en Sag.

Disse to er Far og Moder
til en Børneflok,
Piger, Drenge, raske Poder,
hvoraf Mors har nok.
Disse Børn vil Morsø bære
gennem Fremtids Gny,
de vil kæde Held og :|: Ære :|:
til vor Ø paany.

Morsø stiger op af Vandet,
Mors, min Fødeø,
smukt og skønt sig viser Landet
fra den blanke Sø.

Ingen Morsingbo paa Jorden
glemme kan sin Ø,
vi vil elske den og :|: Fjorden :|:
til vi selv skal dø.

Otto P. Aggerholm. 1937.

9.

Mel.: Dejlige Danmark.

Kender du Perlen i Limfjordens Vande,
favnet af Blæsten og Bølgernes Brus.
Stod du engang ved de venlige Strande,
:|: kan du ej glemme det hjemlige Sus. :|:

Staa paa en Bakke, naar Klokkerne ringer,
Øjet skuer hist imod Thyboens Land.
Stilheden taler, Tanken faar Vinger,
:|: flyver langt over det blaanende Vand. :|:

Venlige Mors, du frodige Rige,
jeg saa dig i Sollys, i Graavejr og Slud,
naar Stormene der over Gærde og Dige,
:|: tudende jog over Agrene ud. :|:

Hør, hvor det toner, lyt til de Strenge,
Stormen har stemt sin Harpe til Spil.
Tonen der ind i Hjerterne trænger
:|: snart er den dyster, og snart er den mild. :|:

Den, der har søgt de skønneste Perler,
fandt dog den ene i Limfjordens Vand.
Kom kun og se, og snart vil du sande:
:|: Mors bærer Prisen i Jydernes Land. :|:

Den, der blev træt af at stride i Verden,
kan hænde fandt Ly her paa Morsøens Jord.
Rolig og støt er Morsingens Færden,
:|: »Walkommen«, lyder det gæstfrie Ord! :|:

En ikke Morsingbo, der fik Øje paa Perlen:
Olga Nielsen, Vissenbjerg. 1937.

10.

Mel.: Vift stolt paa Kodans Bølge.

Limfjordens blanke Stribe
gaar gennem Jyders Land
og bærer stolte Skibe
mod Havn paa Morsøs Strand,
den yndefuld sig slynger
fra Hals til Thyborøn,
den omkring Morsland synger:
O Mors, hvor er du skøn.

Mod Mors, hvor Fegge hviler,
vi ser fra Hanklits Top,
naar Sund og Bredning smiler,
naar Skumsprøjt fyger op,
og svundne Seklers Stemme
tilhvisker os i Løn;
saa vi med Fryd fornemme:
O Mors, hvor er du skøn.

Fra Havn og aabne Vige
gaar Baade Dag og Nat,
ej andre at bekrige,
men hæve Dybets Skat.
Naar Baad med Fangsten sejler
mod Havn til Stempeldrøn,
sig Spir og Mølle spejler:
O Mors, hvor er du skøn.

Paa Legind Bjerges Skrænter
og Blaabærdalens Bund
vi Skønhedsindtryk henter
og altid nye Fund,
naar Sne og Rimfrost glitrer,
naar Skovens Hal er grøn,
det gennem Sindet sitrer:
O Mors, hvor er du skøn.

I Mulden trækker Ploven
sin lige sorte Streg,
mens Fuglesang fra oven
og Altets hele Præg
har Livets gyldne Stempel,
saa sammen Far og Søn,
gaar i Naturens Tempel
og synger: Mors er skøn.

Vi, som fandt Bo og Virke
paa Morslands dybe Muld
i Læ af Fædres Kirke
og Kæmpehøjes Kuld.
Mens Aftenklokken ringer
vi bøjer os til Bøn,
det fra vort Hjerte klinger:
O Mors, hvor er du skøn.

M. J. Madsen, Redsted. 1937.

11.

(Sunget ved Hanklits Indvielse 1934, for nogle Vers' Vedkommende omskrevet til Radioudsendelsen om Mors 1936).

Mel.: Jeg elsker de grønne Lunde.

Drog Morsing fra Arilds Dage
over Limfjordens gyngende Bro,
og vendte han ej tilbage,
men fandt sig derude et Bo.

Gav Udfærden Rigdom og Ære
eller bød ham kun Nød og Savn,
han vedblev dog trofast at være
mod Hjem og mod Fødestavn.

Kom end han til fagreste Egne
saa vide omkring paa Jord,

ej kunde de Minder dog blegne,
han fik om den blaanende Fjord.

Om Sommerens Nætter blide,
om Markernes gyldne Pragt,
om Højriis ved Foraarstide
og i flammende Løvfaldsdragt.

Om skønne lyngbrune Banker
ved Legind og Sallingsund,
hvor Graner og Fyr sig ranker
mellem Birke og Bøgelund.

Om Hanklittens vældige Tinder,
som hæver sig stejlt fra Strand,
med Urtidsformer man finder
vel næppe i noget Land.

Samt Sagnet om Fegge og Hamlet
paa Klinten derude mod Nord,
men oftest var Tankerne samlet
i Mindet om Far og Mor.

N e j, en Morsing aldrig kan glemme
den Perle i skummende Sø,
men drømmer sig ofte hjemme
paa sin dejlige Barndoms Ø.

Oscar Bang.

12.

Mel.: Jeg ved, hvor der findes en Have saa skøn.

Af Fjorden du dukker, du dejlige Ø,
om Sommeren badet i Sol og i Sø,
om Morgenen hyllet i Dis er din Dragt,
om Aftenen tryllet af Farvernes Pragt.

Du løfter og sænker i Søen dig bly,
du smiler til Salling og nikker til Thy,
og gavmild omkring dine Gaver du strøed',
saa dine er sikret det daglige Brød.

Du reder hver Sommer saa yndig en Seng
af Kløver i Marken, af Græs udi Eng.
De unge du slutter saa glad til dit Bryst,
de boltrer sig lystigt omkring ved din Kyst.

Og Karlen han vokser sig modig og stor,
hans Arm er saa kraftig, af Sind er han god.
Hans Arbejd' er Leg, og saa let er hans Gang,
og Brystet er fyldt af en jublende Sang.

Og Pigen er lys som den lifligste Vaar,
hun skænker dig Smil, og hun deler din Graad,
har Hjerte saa ren og en Vilje saa sand,
og Øjne, der blaaner som Limfjordens Vand.

Og binder end Vinteren Bro over Sund,
saa finder vi altid dog Ly i din Lund.
Med Sne paa din Kofte og Rim i dit Haar,
din Vinter er skøn som din liflige Vaar.

Vi elsker dig alle, du venlige Ø,
hver Mand og hver Hustru, hver Knøs og hver Mø.
Glad Lykken du bringer, med Sorg gi'r du Kors.
Lev vel og lev længe, du dejlige Mors.

J. P. Løvig, Trabjerg.

Tilegnet Red. L. Nielsen, Morsø Venstreblad. 1923.

13.

Mel.: Jeg er Havren.

Mors, du er den Ø, jeg mest har kær
mellem alle Øer fjern og nær;
gemmer Mindet om vor Far og Mor,
og vi selv faar Næring af din Jord.

Mors ombrust af Fjordens friske Vand,
lidt forblæst, men dog du smile kan.
Hvor vi er, engang naar vi skal dø,
vi dog tænker paa vor lille Ø.

Mors, saa skøn i Sne og Frost og Is
og i Juni Maaneds Varmedis;
vi dig sværger evig Troskab til,
og i Fare vi dig værne vil.

Mors, i Vaar du er dog mest min Lyst,
naar jeg hører Frøers Kvækken tyst,
naar jeg hører Vesterhavets Brus
og i Luften vilde Fugles Sus.

Mors med Gran og friske Bøgetræ'r,
dine Marker fryder mig især;
og fra Bakken skuer jeg til Thy,
gamle Mors, du er dog evig ny.

Danmark, du er Jordens bedste Land,
det mig saare ofte fryde kan,
dog for mig er Mors det bedste Navn,
thi det er min kære Fødestavn.

Karl Spanggaard Kristensen, Redsted. 1937.

14.

Mel.: Jeg lagde min Gaard.

Du skønne Ø, som Bølgen blaa
saa mildt og blødt omskyller,
jeg elsker, jeg dig elske maa,
det kan hver Morsing vel forstaa,
hvor tit du mig fortryller.

Ja, skøn du er, hvor Kysten flad
mod Øst en Vej har dannet,
der, hvor den kære lille Stad
ved Søen ligger frisk og glad
og vokser op i Landet.

Du jyske Ø, paa dig jeg fandt
al Pragt, som Jylland ejer,
med Lyng du klæder dig iblandt,
men lyse Bøge ogsaa vandt
imellemstunder Sejer.

En Jomfru i en Kappe blaa
derved du lignes kunde,
min gamle Lærer sagde saa,
da jeg som Pebling monne staa
for Kortet at udgrunde.

Du er, med By ved flade Strand,
med Skov og mørke Hede
og frugtbart dyrket Agerland,
et Billed af vort Fædreland,
vort Paradis hernede.

Kr. Jensen, Redsted. 1937.

15.

Mel: Velkommen i den grønne Lund.

Du skønne Mors med Mark og Strand
ved Fjordens blanke Vove,
vi elsker dig vort Fødeland
og dine Bøgeskove.

Du skønne Ø med Bakker, Dal
og Fuglesang i Vænge,
med Hjem ved Hjem i Tusindtal
og frodiggrønne Enge.

Du skønne Ø i Vintersne,
men dejligst dog om Sommer,
i Varmedis, i Aftenfred
med Blomster og med Blommer.

Du skønne Ø med By ved By
og al din travle Virke,
med Klokkeklang hver Dag paany
fra Byens gamle Kirke.

Du skønne Mors i Bølgen blaa
og Vinden frisk fra Fjorden,
vi prise dig med Fugle smaa
du skønnest er paa Jorden!

Petrine Serup, V. Assels. 1937.

16.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer.

Hvor Limfjordsstrømmen slynger sine Strande
i brede Buer — friske, salte Vande,
hvor Ryler gaar i Klynger,
hvor hvide Svaner bor,
hvor Hjejle, Spove synger
i vilde Fugles Kor,
ligger du, Morsø, bølgerandet —
skøn er du, Svanen over Vandet —
skøn er du!

Du fagre Ø, du fjordomkranste Rige
med runde Høje, Kløfter, lune Vige,
med Aaser, hvorfra Øjet
det vide Udsyn ser —,
hvor gamle Tider îøjet
har Skrift i Kridt og Ler,
priser vi. — Dine Linjers Charme
vore Sind fylde maa med Varme,
fagre Ø!

Din Nordlandskyst har Istid vildt udkløftet,
Vulkaners Askelag af Havbund løftet.
Af Dale dybe, lune
de stejle Klinter gaar,
og tusindaarig Rune
i Moler ristet staar.
Lyng, der ler — Sus i Graners Toppe —
Land i Favn fra Højen øverst oppe,
skønne Land!

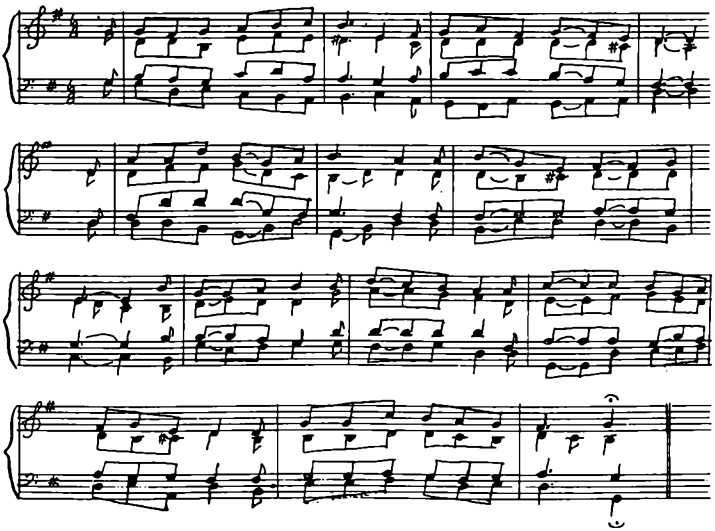
Og der, hvor Øen snævrer sine Kyster,
et Sagn om Hamlets Halvø os forlyster:
Paa Klinten over Odden
en Kongsgaard knejsed stolt.
Utøjlet Nid er Brodden,
der Broderblod har voldt.
Sønnesind Faders Bane ramme!
Sønnesind rejser Hævnens Flamme!
Hamlets Daad!

Om Klint og Næs sig Fjorden kornblaa breder
og vinker Sommer ind til Strandlivs Glæder.
Dens Strømme oftest flyder
i blide Kluk mod Strand —
dog stundom og de bryder
som Havet vildt om Land.
Over Sejl, Sund og krappe Søer
frem af Dis dukker Land og Øer —
fagre Syn!

Saa vidt om Land er andre Egne fagre
med Klint og Næs, med Fjord og gyldne Agre;
men her, hvor Moler spejler
sin Skrænt i Bølgen blaa,
og her, hvor Sus af Hjejler
om Kløft og Granhøj gaa,
her er m i t, her flammer Arneluer —
her jeg bor, her Slægtens Liv sig tuer —
fagre Ø!

O. M. J e n s e n, Jørsby. 1937.

17.

Der ligger i Limfjordens Vande
en yndig og frodig Ø,
med Skove og skønne Strande,
med Enge, der dufter af Hø,
med Fuglesang
og Klokkeklang,
med mangen venlig og smilende Mø,
hvis Latter med Klangen sig blande.

Mod Nord over Bakke og Bølge,
der knejser saa stolt Salgjerhøj,
og vil du til Toppen mig følge,
kan Turen vel blive drøj;
dog faar vi som Løn
en Udsigt saa skøn
og føler os friet fra Stimmel og Støj
og Disen, som Engene dølge.

Men nu vil vi bruge vort Øje
og favne det vidtstrakte Land:
Mod Syd er der Kæmpehøje
og stedvis Hede og Sand.
Dog suk ej, men syng
over blomstrende Lyng,
den pynter paa »Perlen« i Limfjordens Vand,
naar kun vi betragter den nøje.

Men mellem de vigende Veje
kan Muldjordens Grøde gro,
og Haren sit lune Leje
i Græsset kan rede i Ro,
ved Hus og ved Gaard
staar Køer og Faar,
og Bonden kan fredelig bygge og bo
og glæde sig over sit Eje.

O, Morsø, hvor Vindene vifter
med Friskhed fra Limfjordens Vand!
Ak, glemmes end dine Bedrifter,
og skrev man kun Navnet i Sand!
Dog, du er vor Mor,
f o r o s e r d u s t o r
med Mindernes Væld ved den hjemlige Strand!
Gud sign' dig, mens Tiderne skifter!

S. P. C h r i s t e n s e n, Holbæk. 1937.

18.

Mel.: Der dukker af Disen.

Der stiger en Ø af den blaanende Fjord
i Sommerens tindrende Sol,
med Bakker og Dale fra Syd og til Nord,
med Lærkesang, Duft af Viol.
Og Bølgerne nynner om Næs og i Vig

og vugger mod Fiskerens Baad,
Mens Agrenes Tavl
og Husmandens Gavl
har skiftevis Solsmil og Graad.

Mens Lyngriset rokker i Vinden sin Rod,
hvor Bøllen faar rødmende Bær,
og Hugormen ilter sit langsomme Blod
i Solbrandens glødende Skær.
Sit sitrende Billed i Kærbækkens Vand
lidt undrende Engblommen ser,
det summer af Bi
ved Hegn og paa Sti,
det lyner fra syngende Leer.

Naar Solen gaar ned mellem Bakker i Thy,
og Moleret lyser som Rav,
en Straale gaar gennem en guldrandet Sky
og dvæler paa Sagnkongens Grav.
Og Aftenen dugger, og Sol ringes ned —
et Maageskrig fjernt over Sø —
og Dagslyset dør,
mens Skumringens Sløret
sig sænker saa tyst over Ø.

Se, saadan er Morsø, det Billed jeg bær
— her inde — af dig og din Kyst.
Min Sang er dog fattig, den tolker ej nær
den Glæde du gød i mit Bryst.
For den, som har leget som Barn ved din Strand,
fik Bølgernes Nyn i sit Blod,
langt mere end Guld
han elsker din Muld,
i den har hans Livslykke Rod.

H. T. P., Sejerslev. 1937.

19.

Mel.: Der er et Land.

Du fagre Mors, for dig vor Sang nu lyder
fra Manddoms Røst til Barnets spæde Klang;
i Vaarens Tid, naar alting Øjet fryder,
da løfter vi vor Stemme til en Sang.
Højt op mod Skyen Lærken slaar sin Trille,
og Viben flyver over Engen lav,
vi staar og lytter, staar saa ganske stille,
vi undres over, hvad Naturen gav.

Du kære Mors, naar Græsset gror og grønnes,
og Lammet farer rundt i kaade Hop,
naar alt i Mark og Skov saa smukt forskønnes,
da føles Glæden i hver Bondes Krop.
Fra dybe Muldjord Havren rank nu skyder
med Morgenduggens Perler paa sit Blad,
en munter Sang saa lystelig nu lyder,
en Lyd, der gør et Bondehjerte glad.

Du kære Mors med dine stejle Brinker,
som skraaner ned til Limfjords salte Vand,
en Udsigt skøn, hvor vi kun staar og vinker
til Thy og Salling, vore Naboland'.
Naar Sol i Vest saa stille, skøn forsvinder
og farver Himlen med et gyldent Skær,
for næste Dag, naar den igen oprinder,
vi ønsker alle dig velkommen her.

Du fagre Mors, naar Is og Sne sig klæde
i Vintrens hvide kolde, klamme Dragt,
dog er den samme Glæde her til Stede,
vi frydes ved en overdaadig Pragt.
Vi har dig kær, vi elsker højt og længe
vort kære Mors, vor skønne Fødeø.
Ja, giv os Kraft, ja, giv os det, vi trænge,
ja, giv et Liv til hvert udsaaet Frø.

Aage Christiansen, Karby. 1937.

20.

Mel.: Langt højere Bjerge.

Jeg elsker dig, Morsø, fordi jeg det maa,
det siger mit inderste Hjerte,
at du er min Hjemstavn, det kan jeg forstaa,
jeg deler din Fryd og din Smerte,
som Moderen tager du Barnet i Favn,
og derfor jeg elsker og ærer dit Navn.

Her Bonden han dyrker med Kærlighed Jord,
thi Hjemmet det er ham et Fæste,
og Fiskeren ud af din omkranste Fjord
fik Næring til Viv og til Næste,
ja, alle vi føler i By og paa Land,
vi skylder dig Ære, trods Rang eller Stand.

Naturen her rummer saa herlige Ting,
det Børnene altid har nemmet,
og drog vi i Verden saa vide omkring,
vi tænkte dog altid paa Hjemmet,
thi her var der Sol over Bakkernes Drag
og festlige Dage med vajende Flag.

Ja, kom her i Maj, naar det dufter af Vaar,
naar Løvet og Markerne grønnes,
det er, som Naturen i Møde os gaar,
og ud af dens Rigdom vi lønnes;
men smukkest det er dog, naar bagved et Læ
man skuer et blomstrende Æbletræ.

I Højsommertiden med Korn over Vang,
da er den saa herlig at skue,
i Luften det lyder af Fuglenes Sang,
vi favnes af Himmelens Bue;
da faar vi i Sindet saa inderlig Ro,
ja, vi vil dig værne og være dig tro.

Her Slægten har levet i Tusind af Aar,
det ser vi paa Kirker og Høje,
thi de som saa værdigt et Minde nu staar
og vidner om Kæmper saa drøje.
Hvad her der er levet og virket til Gavn,
det var jo til Ære for Morsø, dit Navn.

N. P. Sandal, Andrup. 1937.

21.

Mel.: I Danmark er jeg født.

Der er en Ø i gamle Danmarks Rige,
hvorhen min Hu staar til hver Dag, der gaar,
og alt, som Aarene de for mig vige,
jo større Længsel jeg mod Hjemmet faar.
Og Mors det er mit Hjem,
et Hjem saa fint og fager,
med hvilket man med Vemod Afsked tager.
Men Verden drog, men Verden drog, jeg maatte
Vejen frem.

Og giver fremmed Land end større Hæder,
en Smule mere af det røde Guld.
Man maatte give Slip paa Hjemmets Glæder
og Glæden ved at dyrke Hjemmets Muld.
Man fattig være kan,
selv om man Rigdom ejer,
thi Hjemmets Herlighed ej Guld opvejer.
Jeg længes hjem, jeg længes hjem til Mors min
Fødestavn.

Men jeg er bundet fast til andre Steder,
og kun i Mindet kan jeg drage hjem.
Jeg nøjes maa med disse Minders Glæder,
som lyser over Vejen, jeg skal frem.

Hav Tak, min Fødeø,
min Hilsen jeg dig sender. —
Hvis over salten Sø jeg atter vender,
da har du mig, da har du mig, Morsø, min egen Ø!

Jens P. Løvig. 1937.

22.

Mel.: Du gamla, du fria.

Min Hjemstavn, min Ø i den blaanende Fjord,
du Perle, mit lille fagre Rige.
Du er for mig skønnest af alt her paa Jord,
:|: i Vaar, i Sommersol, i Vintre hvide. :|:

Ja, Morsø, jeg elsker hver Plet af din Jord
med Agre og frodigt Græs i Enge,
med Bakke og Dal og med Solstrejf paa Fjord,
:|: med Skov og Hede, Korn og Hø paa Stænge. :|:

Og, Morsø, jeg altid vil elske dig ømt,
hvor vide jeg kommer end paa Jorden,
og har selv om Eventyrlande jeg drømt,
:|: de ej fordunkled dig, min Ø, i Fjorden! :|:

Oscar Bang. 1937.

23.

Mel.: Jeg priser min Lod.

Vi elsker vor Ø, som man kalder for Mors,
en Perle i Limfjordens Bredning,
med »Bjerge« bevokset med Lyng og med Pors,
et Landskab med frodige Marker,
der veksler med Lunde og Parker;
Hanklits lagdelte Skrænt,
et Naturmonument,
har vi alle værnet ved Fredning.

Vi priser den blinkende, blaanende Fjord
med Bugter og Vige og Sunde,
hvor trænede Morsinger sejler og roer,
og rundt ved de morsøske Strande
vi bader i salteste Vande,
som i rigeligt Maal
rummer Østers og Aal
til at mætte hungrende Munde.

Og rejser vi bort til en »udenlands« Egn,
saa mærker vi altid en Dragen
mod Fjorden og Øen med Klinternes Hegn;
thi ingensteds finder vi Magen
til Plet mellem Gedser og Skagen,
og vi ønsker at dø
her paa Mindernes Ø
med det skønne Legind ved »Plagen«.

Georg Hansen, Tødsø. 1937.

24.

Mel.: Og Sneen den føg.

Højt oppe i Jylland mellem Salling og Thy,
der ligger en lille Ø og en By
omskyllet af Limfjordens Bølger,
paa denne Ø blandt Bakker i Gem,
der ligger mit kære Barndomshjem,
derfra mine Længsler mig følger.

Der sprang jeg omkring som liden Pog,
derfra som voksen ud jeg drog
for at prøve Verden og Livet,
derfra jeg drog i Verden ud
med Moders Gave, min Tro paa Gud,
det bedste, som mig er givet.

Nu Aar er svundne, fra ud jeg kom,
fra Barndomshjemmet og alle, som
jeg havde kær derhjemme.
Nu søger jeg Lykken paa fremmed Kyst,
men inderst inde i mit Bryst
jeg stundom hører en Stemme.

Den hvisker om Danmark, om blanken Sund,
om skønne Aft'ner i Bøgelund,
om Lærkesang over Vangen,
om Julehøjtid, om Juledans,
om stille Stunder i Maaneglans,
om Kirken og Salmesangen.

Den hvisker om Barndommens muntre Leg,
om Ungdomsmodet, der sank og steg,
om lyse Haab og Tanker,
om Barndomshjemmet, jeg forlod,
om Vennerne, der tilbage stod,
om mig selv, der saa ene vanker.

Kr. Bovbjerg.

Skrevet i U. S. A. 1903.

25.

Du lille Ø med Agre, Eng og kratbeklædte Banker,
Limfjorden nynner langs din lyngbegro'de Skrænt,
kendte Melodier, der ofte fyldte mine Tanker,
naar i det fjerne Længselen var mod Barndoms-
hjemmet vendt.

Professor Miller, Chicago, i »Politiken« 1936.

26.

Mel.: Løft dit Hoved.

Fjordens Duren om Fædres Ø
stiger, naar Dagen tier. —

Gamlingen kalder den hjem at dø,
Drengen til Fart den vier.

Sagnet svæver om Høj og Sig,
svundne Borge og Volde. —
Dine Fædre i Vang og Vig
var det, som droges med Trolde!

Under de brede Gaardes Grund
gaar dine Fædres Furer;
Sprøget i dine Drenges Mund
lød mellem Vikingelurer!

Gamle Veje ved Harg og Vi
hvisker om Slægters Færden;
her gik ogsaa din Barndoms Sti,
herfra voksed din Verden!

Dit er det dejlige Limfjordsland,
din er den blaaeste Bølge!
Tak det i Daad, imens du er Mand;
vie dine Børn til dets Følge!

M. P., Ejerslev.

27.

Mel.: Hist hvor Vejen slaar en Bugt.

:|: Hist hvor Salling slaar en Bugt,
ligger der en Ø saa smukt, :|:
hvor der ikke avles Rug,
derfor er der ikke Brug;
thi Beboerne paa Øen
sig ernærer kun af Søen,
fanger Østers og de andre
Fisk, der rundt i Havet vandre.

:|: Naar en Morsingbo staar op,
nyder han en lille Kop :|:
Kaffe »Bønner« fra »Gamel«,
spiser dertil en Makrel.
Han til Frokost spiser Sild
ristet ved en sagte Ild,
og med Pølser paa og Skinke
og lidt Ost, hvor Taarer blinke.

:|: Er hans Middagsmad lidt fed,
spiser han en Hornfisk te'ed, :|:
og til Aften ser man ham
skænke sig en lille Dram
enten »Aalborg« eller norsk
til syv otte Skiver Torsk
med et Par Ansjoser fine
og den bedste Margarine.

:|: Saadan lever Morsingboen,
derfor er der ikke no'en, :|:
som deroppe avler Rug
uden et Par Straa i Smug.
Øen den er ganske bar.
— Dersom De besøgt den har,
vil De vide, at jeg taler
sandt i hvad jeg her afmaler!

»Digter Claus« i Dagbladet »København« c. 1900.

Nykøbing Mors.

28.

Mel.: Vi elsker vort Land.

Vi elsker vor By,
som den ligger gemt ind
her i Bunden af Bugten ved Dueholm Kloster,
den staar først i vort Sind,
og vi hæver dens Ry,
binder Krans den af Mindernes kæreste Bloster.

Vi glemmer vel aldrig det herlige Sy'n,
naar ved Aften med Skib vi sejler mod Byen,
og dens Masser af Lys
i et funklende Drys
giver Genskin i Vandet og spejler sig sammen med Skyen.

Hvor ligger den smukt
her ved Limfjordens Strand
med de hvideste Huse og rødeste Tage,
ved det herligste Vand,
i den prægtigste Bugt,
gemt bag Øreddes Tange og Refshammer Hage.
Den ligger som Spænd i en Bue om Bugten,
med Møllen paa Toppen og Banen i Slugten,
den har Skibe i Havn,
den har Skove i Favn,
den har Fugle, der synger og jubler i Skyen i Flugten.

Vi elsker vor By,
hvor vor Vugge den stod,
og hvor Barndommens Glæder endnu er i Minde,
hvor vort Liv har sin Rod,
og hvor Hjemmet gav Ly,
og hvor Barndommens Sorger saa nemt kunde svinde.
Vi fletter den ind i vor Sang og vor Tale,
vi synger dens Pris i de højeste Sale.
Det er Nykøbing M.,
og da det er vort Hjem
vi et skønnere Sted ej kan finde paa Bjerg og i Dale.

7.—3.—1937.

Otto P. Aggerholm.

29.

Mel.: Og gid jeg var Kejser en eneste Dag.

Der ligger en By under Bakkernes Vold,
paa Kortet en Prik kun at skue;

derude fra Fjordens silkeblaa Fold
den ligner en fredelig Tue.
Men fattig mod Fjordens var Salomons Pragt,
og Sommeren klæder i straalende Dragt
de Bakker derude, som stolt staar paa Vagt
og venligt om Fjorden slaar Bue.

Som Tiden skred fremad og iled og jog;
det gjaldt om, man op kunde hamle.
vi mærked det ikke saa stort i vor Krog,
vi leved omtrent ved det gamle.
Men den, som ej helt ud af Spillet vil gaa,
maa spænde sin Muskel for Taget at faa;
thi ingen har Raad til i Stampe at staa,
end mindre vel Raad til at famle.

Vi er jo kun Smaafolk, og aldrig det sker,
man os blandt de store vil nævne;
men stævner det fremad rundt om os, saa er
vi med til at prøve vor Evne.
Vor Del af de Goder, som Menneskeaand
har skabt ved at lægge Naturen i Baand
til Støtte og Gavn for den virkende Haand,
erhverve vi os i det jævne.

A. Agerlin.

3 Vers af Prolog fra Indvielsen af Handelsstandens Hus 1920.

30.

Du kære, venlige lille By,
som smiler til os fra Strand, —
du ligner en Ungmø, frisk og bly,
og er dog en gammel Mand.
Seks Hundrede Aar, er bleven mig sagt,
har nylig paa Ryggen du lagt.

— — —

Venlige By ved Limfjordens Kyst,
for dig vort Hjerte dog banker,
for dig har vi kæmpet i Sorg og i Lyst,
du fik vore bedste Tanker!
Vi skuer i dig vor kæreste Ven,
selv naar vi kommer med Anker,
og vi holder paa (kan du nok forstaa),
at flytted' vi andre Steder hen,
saa fandt vi langt større Skavanker.

Af A. R. Hansen ved Nykøbings 600 Aars Jubilæumsfest 1899.

31.

Mel.: Den Skønne gaar ind i sit attende Aar.

Hej, Godtfolk, i Rad om det dækkede Bord,
giv Plads for en farende Svend!
Han synger sin Vise den lystige Bro'r,
hvis I gider høre paa den,
han holder af Verden,
i hans Øjne er den
vel god nok for dig og for mig.
Og Glæder han fandt sig,
og Venner han vandt sig,
hvor Pokker han kom paa sin Vej.
Men skulde han nævne sin Tankes Hjem,
han svarer jer ærligt og ligefrem:
»Navnlig, navnlig
jeg sværmer for Nykøbing M.!«

Hver Flække for sig noget ekstra har faa't,
og hver er de glade ved sit,
se, Aarhus har bygget Prins Christian et Slot,
og Aalborg har sin Akkevit,
og Horsens sit Tugthus,
som vist er et smukt Hus,
og Viborg har Jenserne kær,

og no'et har vel Nibe,
no'et andet har Ribe,
hvorfor de er lyk'lige der;
naa ja, Herregud, kan det more Dem!
Jeg si'er—det skal meldes med Fynd og Klem—
»jamen, jamen
jeg be'r om Nykøbing M.!«

Se, Rødspætten faar man fra Frederikshavn,
paa Laksen har Randers Patent,
af »Rejer er godt« fik jo Roskilde Navn,
for Muslinger Vejle er kendt,
Sild stuves i Tønder,
at træffe en Flynder
i Reglen ej vanskeligt faldt,
en Torsk er en Tosse,
men den kan man osse
faa Kig paa omtrent overalt;
men sikkert, som to lagt til tre er fem,
at vil du ha'e Østers, saa faar du dem
prima, prima
her oppe i Nykøbing M.!

Lad Folk gaa i Vandet, saa ofte de vil,
ved Lønstrup, ved Skagboens Strand,
ved Fanø, — ja, der maa nu Tyskerne til,
de har ikke bedre Forstand!
Men vi har en Strandbund,
den reneste Sandbund,
saad'n en har man bare hos os,
og Vandet som Sandet,
ja, li'som alt andet
er ekstra heroppe paa Mo's,
og saa vore Damer, — aa ti med dem,
for trak I en Venus fra Milo frem,
hun var, hun var
gar nichts i Nykøbing M.!

I vort Hverdagstøj, som vi har det saa tidt,
er vi samlet i Aften til Fest;
men snart svinder Dagen, og vi er forslidt,
vi trækker af Jakke og Vest!
Man gaber og strækker sig,
inden man lægger sig,
glider i Drømme da hen,
og alle de Ord fra det festlige Bord, man
har glemt, naar man vaagner igen.
Man Ordene glemmer, naa ja, men glem
dog ikke den Alvor, der bo'de i dem!
Længe, længe
leve skal Nykøbing M.!

Af Otto Kragh (senere Borgmester i Randers).
ca.1900.

32.

Mel.: Dollarprinsessen.

Hvergang en Østers man spiser,
æder den ud af dens Skal,
stundom sin Lykke man priser:
Jublende Tanke ifald
gemme den skal en Perle
dybt under Lever og Skæg:
Østersens dejlige Perle,
vokset paa Perlemorsvæg.

Inde bag Odden sig dølge
ogsaa en Perle saa smukt,
kysset af blaanende Bølger,
dybest i skønneste Bugt,
kranset af slyngende Snerle,
Graner og Bøgefang:
Limfjordens dejlige Perle
vies vor Svanesang!

Driftige Døtre og Sønner
ære i Gerning dit Navn,
Arbejde ærligt sig lønner.
Snekker med Flaget i Stavn
bringer paa Havets Bølge
vide om Lande dit Ry.
Hæder og Lykke dig følge!
Hil dig, vor kære By!

Af Justitsraad Hinding. 1910.

Nykøbing Plantage.

33.

Mel.: Langt højere Bjerge.

Jeg kender en Plet ved Limfjordens Strand,
engang kun en sanddækket Slette,
nu smykket med knejsende Løvtræ og Gran,
vor Stolthed den er, og med Rette.
Thi Gratier bo i vor hjemlige Skov,
og gamle og unge vil sjunge din Lov.

Træd ind i den lyse, den duftende Lund,
den er ikke lukket og stænget.
Velkommen dig byder med smilende Mund
den legende Dreng i Bassinet.
Og videre vinker dig Lindenes Rad,
kom med, om du ønsker et styrkende Bad.

Maaske er der fagrest i tidlige Gry,
naar Solstraaler spille paa Løvet.
End høres ej Lyd fra den stræbende By,
og Duggen har dæmpet paa Støvet.
Fra Bredningen vifter en friskende Vind
og fylder med gærende Livslyst dit Sind.

Men skønt er der ogsaa, naar Solen staar højt
og Guld omkring Kronerne slynger.
Naar Øret forlystes af Stærenes Fløjt,
og Svaner i Kanalerne gynger.
Om Øer, der kranses af Iris i Brand,
og bindes af lette smaa Broer til Land.

Vær hilset ved Vinter, vær hilset i Vaar
med venlige Tanker og Blikke!
Vi ved du er fyldt de hundrede Aar,
men kære vi mærker det ikke.
Ungdommelig frodig for Øjet du staar,
som endnu -— jeg haaber — om hundrede Aar!

5 Vers af Axel Rafael Hansens Sang til Plantagen ved Hundredaarjubilæet 1912.

Legind Bjerge.

34.

Mel.: Der er et yndigt Land.

Der er et Bakkedrag,
bredt ud mod Limfjords Vande
:|: i Friskheds svale Dag, :|:
med Kløft og Sti og Skrænt og Fjord
og Pors i Legind Bjerge
paa Hedens magre Jord.

Der stod i Fortids Aar
de tunge, tykke Ege,
:|: de faldt for Ulivssaar, :|:
og det blev Lyngens mørke Land,
der bruned Legind Bjerge
fra Bakketop til Strand.

Nu Granens ranke Træ
og Fyrrens mørke Grene
:|: staar der i Storm og Læ, :|:

og Bøgens lysegrønne Dragt
er skær i Legind Bjerge,
ved Højens Fod en Vagt.

Og Gyvelbuskens Flor
staar tæt langs Vej og Stier,
:|: og Lyngen dystert gror, :|:
med Morgensol, ved Aftenstid
er tyst i Legind Bjerge,
og langt fra Livets Strid.

Og gamle Dannebrog,
der smelder frit for Vinden
:|: sit Kærlighedens Sprog :|:
imod en Verden, By og Fjord
og Skov i Legind Bjærge
paa Morslands fagre Jord.

I Vinterstormen hvid,
ved Vaar med lyse Farver
:|: og bleg ved Løvfaldstid :|:
med Sølverstænk af Sø og Fjord
og Sig i Legind Bjerge,
et Sydens Land i Nord.

Her er den friske Vind,
her er de store Vidder,
:|: her er Naturens Sind, :|:
og Sol og Blæst og Liv og Fred
og Ly i Legind Bjerge,
ved Limfjords tavse Bred.

Anton Kjølby. 1925.

35.

Mel.: Jeg er Havren.

Jeg er Lyngen, hører til de smaa,
strækker mine Kviste mod det blaa!
— Sæt jer stille, hør min simple Sang!
Tænk paa Lyngens Blomster nok en Gang.

I har jaget mig fra Sted til Sted,
aldrig fik den arme Lyngtop Fred;
Gran og Fyr og Birk og Bøgetræer,
alle trænger mig paa Skrænt, i Kær.

Legind Bjerge var en Gang mit Hjem;
overalt nu skyder Ungskov frem. —
Mange finder, Bøgen er saa smuk,
jeg indrømmer dette med et Suk.

Jeg vil føre jer paa Bavnen op;
Morsø skal I skue fra dens Top.
Der, hvor Skoven skyder friske Skud,
sygner Lyngens Slægter stille ud.

Læng're ude ligger Høj ved Høj,
Vejen dertil kan vist falde drøj;
der jeg undtes Ro at slikke Sol,
der har Lyngtop endnu egen Stol.

Legind Bjerge er en herlig Egn,
lige skøn i Solskin som i Regn.
Skønnest er den dog ved Vintertid,
naar den bløde Sne gør Granen hvid.

Lyngen synger paa sit sidste Vers;
dygtig Mand kom ofte mig paa tværs.
— Hvor min Hjemstavn var fra Arilds Tid,
dyrkes Jorden nu med stræbsom Flid.

Glem dog ej min violette Top,
naar Septembersolen rinder op;
da jeg i min fulde Blomstring staar,
medens Skoven aner Efteraar.

Jeg er Lyngen, mine Klokker smaa
ringer ved den stille Hedeaa!
— Jeg maa ydmygt strække mit Gevær,
mod mig kæmper Arbejdsfolkets Hær.

Marius Dahlsgaard. 1921.

Højriis.

36.

Mel.: Herr Peder kasted Runer . .

Paa Morsøs Kyst, i Ly for barske Vinde,
der staar en Borg saa prud med Taarn og Tinde.
Naar Vaaren vækker Bøgen,
og nyklædt Marken staar,
i Lunden kukker Gøgen,
i Engen Lærken slaar.
Vildand trygt sig i Graven dukker,
mens i Skov Smaabørn Blomster plukker
Vaar for Vaar.

1 Vers af en Sang til Kammerherre Steensen Leth 1912, af Axel Rafael Hansen.

Sallingsund gamle Færgekro.

37.

Mel.: Jeg lægger mig i Læet her.

Bag store, grønne Brinker gemt
jeg fandt den gamle Kro —
et Stykke Fortid, næsten glemt,
i dyb idyllisk Ro.
Jeg gik derind saa mangen Gang,
fandt Hvile for mit Sind;
de gamle Minders Aandefang
mig strøg saa blidt om Kind.

Og Bræddegulvet, gammelt, sort,
med Knasterne slidt frem —
det ledte Tanken langvejs bort
til Fortids mørke Gem.

Det lave Loft, de Ruder smaa,
hvor Dug i Streger randt,
den gamle Skænk med Maling graa,
saa hjemlig jeg den fandt.

Du hused alle, som kom hid
og vented Magsvejrs Fart,
thi Sol og Luftning, stille, blid,
var Rejsens halve Part.
Naar Stormen pisked Fjordens Vand
— hver Bølgetop — til Skum,
og knap man øjned Sallings Land,
du gav dem alle Rum.

Saa blev der blaat af Piberøg
og varme Gryders Em,
mens Sneen ind i Stuen føg,
naar Døren kom paa Klem.
Saa drøftedes og spurgtes nyt
fra fjern saavel som nær;
saa mange, mange Ord har lydt
om dem, man havde kær.

Og drog man gennem Sallings Land
og kom til Stranden nær;
man skimted over natmørkt Vand
de Ruders gule Skær.
Saa glemte man den Rejses Kval —
nu snart var Rejsen endt;
den lave Stue blev en Sal,
hvor Glædesblus var tændt.

Lyt til de stille Minders Sus,
som over Stedet gaar,
det blandes med de Bølgers Brus,
saa man det klart forstaar.
Saa hviskes der om Uvejrsdag
fra hver en gammel Ting,
om Storm og Bygers haarde Slag
om Mur og Gavl omkring.

Det hvisker end fra hver en Krog
om Strid — om stille Ro;
saa dæmpet lyder Mindets Sprog:
Her var den gamle Kro.
Snart skal det nye vokse frem,
paa Mindetomten gro;
saa synker blidt i Grav og Glem
den gamle Plagen Kro.

Lærer Heidemann, Sillerslev. 1937.

Legind Vejle Sø.

38.

Min Fødeø, du ejed en Gang
for ganske faa Aar tilbage
en lille Sø uden Mage.
En lille Juvel,
en Ædelsten,
der laa og smilte i Sommerens Sol
saa sart og saa fin som en blaa Viol
paa den blødeste græsgrønne Pude.
— Og nu er dens Saga ude.

Man sletted den ud af de levendes Tal
og gjorde den til et Lig
ved Siden af Faarup Vig.
Den prægtige Sø
blev en Mudderpyt,
fordi der gik Penge i Tiden,
og Menneskets Sans var saa liden
for Naturens Skønhed og Poesi.
— Og nu er dens Saga forbi.

Saa rejste man ved den stinkende Grav
et Monument — en Slags Silhuet —
et raslende Jernskelet.

En Vindmotor,
en Skamstøtte stor,
til at vidne for kommende Slægter,
at Morsingboer ej nægter,
at bytte sig til en stinkende Pyt,
et Mudderhul — et Klat Gøgespyt,
for en lille smilende Sø
paa Danmarks dejligste Ø.

Otto Aggerholm.
14.—2.—1937.

39.

I Nattens Stilhed Bølgesuset
saa sagteligt gaar ind mod Land,
og Bølgen skælver over Gruset
og glider tyst om Siv og Strand.
Om Taagesløret vildsomt hænger,
om dybt genspejles Stjerners Vej,
om haarde Søer Skummet krænger, —
din tavse Nat — den elsker jeg.

I Morgenlivets svale Time
en sælsom Glød hen paa din Kind,
en Sundheds Glød, en Lysets Strime,
sendt først fra Gud i Verden ind, —
et Brus af Maager, slanke, hvide,
paa kække Vingers lette Vej, —
et Spejl for Bakken ved din Side, —
din Morgenstund — den elsker jeg.

Og Dagens Færd er paa din Bølge:
et Smil, en Graad, et Sprøjt, en Blæst,
et Himmelspejl med Liv i Følge
og viltre Bølger langt fra Vest —
med glade Børn og tusind Glæder,
en Baad, der kløver stolt sin Vej,
en Hares Fod dit Græs nedtræder, —
din travle Dag — den elsker jeg.

Saa kommer Stilhed over Verden,
saa mørknes det og gaar mod Nat,
saa skiller sig fra Livets Færden
den Sjæl, der led og blev forladt.
Og dybt og højt og vidt til Siden
en Himlens Fred, en Troens Vej,
her mildnes Saar, der faldt i Striden,
din Aftenfred — den elsker jeg.

Aartusinder har set dig smile,
Aartusinder har set din Graad,
de tusind Slægter sank til Hvile,
hver ny til Smil du havde Raad. —
Nu skal den dø din Bølges Strime,
dit Skvulp skal frem ad Dødens Vej, —
et skændigt Værk — en Sorgens Time —
aa, tavse Sø! — dig elsker jeg.

Anton Kjølby. 1925.

Hanklit.

40.

Mel.: Venner, se paa Danmarks Kort.

Hanklit gennem Sekler stod
du og skued over Fjorden,
født blev du i Istids Torden,
Forpostpladsen blev din Lod —
Stejl og stolt med barske Tinder
talte du om Urtidsminder,
stod som Vagt ved Morslands Kyst,
tog med Søen mangen Dyst.

Saltvandssprøjt og barsken Vind
fra den brede, aabne Bredning
(lidet drømte du om Fredning),
stod med Vælde mod dig ind —

Hakker, Skovle, travle Hænder
huled under dine Lænder —
Regnvandsstrømme, Frostens Bid
voldte Skred saa mangen Tid.

Hanklit — barske, stejle Tind,
furet, vejrbidt, alvorspræget,
da du aned, du blev hæget,
frem kom Smilet paa din Kind;
Solens Guld mod Molerstrimer
i de skønne Solfaldstimer
gav dit barske Aasyn Fred,
naar det imod Aften led.

Ene var du før i Strid
mod de mange, stærke Kræfter;
det skal være slut herefter,
dertil kan du slaa din Lid!
Morsingbo ved Hjemmets Strande,
Morsingbo i fjerne Lande
rækker dig en hjælpsom Haand,
knytter Broderskabets Baand!

Derfor, Hanklit, smil du kun
imod hver, som paa dig skuer —
laan dit Smil fra Solfalds Luer,
før du gaar mod Nattens Blund —
Staa da støt som varigt Minde!
Fredningskrans om Skrænt og Tinde
Nutidsslægt vil flette dig —
aldrig sligt forgætter sig!

Danske Mand ved hjemlig Strand,
danske Mand i fjerne Lande;
de vil med hinanden sande:
Skønnest er vort Fædreland!

Derfor vil de om dig hæge,
de vil være med at læge
Tidens Brøst og Tidens Saar —
Skulder imod Skulder staar!

J. P. Holbæk Jensen, Solbjerg.
Sunget ved Hanklits Indvielse 1934.

Refshammer.

41.

Mel.: Hr. Sinclair drog over salten Sø.

Vi elske vort Land, men vel mest dog den Plet,
hvor som Børn vi leged og tumled,
og spørges ad Aare, hvad skønnest vel var,
vi svarte: Barndomshjemmet.

Dog — den Plet vi syntes, som var saa skøn,
da lidt kun vi kendte af Verden,
ej fandtes et skønnere Sted, vi kom hen
i Livets den travle Færden.

Lidt sønden for Byen en granklædt Høj,
det grønmalte Hus paa Toppen,
jeg sidder deroppe og hører af Støj
kun Fuglenes Kvidren og Hoppen.

Og var det vel ej den skønneste Plet
paa Øen med Skønheder mange,
en Udsigt som her, den fandt man ej let,
den huskes i Tider lange.

Til højre de lyngklædte Bakker staa,
henover den snor sig Stien,
og Fjorden man ser, saa langt Øjet kan naa,
i Landet skær' ind sig Vigen.

Og vender mod Øst man Øjet hen,
ligger venlig og smilende Byen,
det gyldne Spir paa Kirken toner frem
beskinnet af Solen i Skyen.

Vi elske vort Land, men vel mest dog den Plet,
hvor vi leged med Larmen og Støjen.
Ej fandt vi vel senere et skønnere Sted
end Pletten ved R e f s h a m m e r h ø j e n.

P. R. i Morsø Dagblad. 1897.

Salgjerhøj.

42.

Mel.: Du gamle, du fria.

Der ligger en Ø mellem Salling og Thy
opdukket af Limfjords blanke Vande,
den ejer ej knejsende Fjælde mod Sky,
ej pryde Skoves grønne Krans dens Pande.

Men Udsigt der er over blaanende Fjord
til Livø og Furlands hvide Banker,
til Hanherreds Kirker og Thisted mod Nord
og Vesterhavets Klitter Synet vanker.

Og har du ej skuet det før, saa drag op
til Egnen, der ej til Navnet svarer*),
hvor S a l g j e r h ø j løfter sin lyngklædte Top,
du snart mit Udsagns Sandhed skal erfare.

*) Flade.

N. & I. i Morsø Dagblad 1897.

Fæggeklit.

43.

De skrev omtrent om hver Plet her paa Mors,
kun Feggeklit blev glemt,
skønt i Sekler den stod paa en Uriasvagt
og værnede Landet mod Søernes Magt,
og var den, der først gjorde Morsø bekendt.
Thi her boede Fægge, hvis Borg blev brændt,
og her den navnkundige Hamlet har levet,
om hvem selv Shakespeare har digtet og skrevet.

Drag ud og se den, naar Himlen luer
i Aftensolens Glans.
Den græsklædte Banke med skredne Skrænter
en straalende Pragt da fra Sollyset henter,
og fra Klittens Top man en Udsigt har
over Mors, Thy og Fjorden, som prægtig og klar
ligger, mens Skibene langsomt sejler,
og Klinten sig skarpt i Vandet afspejler.

Ø og a i Morsø Dagblad 1897.

Livø Bredning.

44.

Mel.: Danmark nu blunder . . .

Livø Bredning — Morslands Hav,
saltvandsfrisk og dejlig
ligger du hver Sommerdag,
byder mig til Svømmetag,
:|: naar det er belejlig. :|:

Sol staar op hver Morgenstund
over Sallings Høje,
rød og varm den staar i Øst,
skinner paa din hvide Kyst
:|: og i hvert Fugleøje. :|:

Solens Straaler spiller ned
over Strand og Næs,
varmer op dit salte Vand,
leger paa din hvide Strand
:|: og Engens grønne Græs. :|:

Himlens Blaa og Solens Glød
har du i din Favn.
Vinden sender Bølger smaa
med hvide Kattepoter paa
:|: mod Baadens brede Stavn. :|:

Hvide Maager kredser om
over Vandets Spejl.
Skibe glider paa dit Vand
frem imod din smukke Strand
:|: for fulde hvide Sejl. :|:

Solens Glød ved Aftenrød
farver dig i Pragt.
Sol gaar ned bag Skovens Bræm,
Maanen glider stille frem,
:|: stiller sig paa Vagt. :|:

Stille Fred sig sænker ned
over By og Land.
Livø Bredning — Morslands Hav
Fred og Ro mit Sind du gav
:|: ved din skønne Strand. :|:

18.—2.—1937.

Otto P. Aggerholm.

Limfjorden.

45.

Mel. af Otto Malling.

Hil dig, blanke Bølgehær
mellem jyske Bakkestrande!
Lifligt er dit Farveskær,
i dit Skød du Rigdom bær',
Kattegattets Bølger der
sig med Vesterhavets blande.

Skønne Fjord, du kornblomstblaa!
Øer sejle paa din Vove,
Byerne paa Strande staa,
Snækkerne paa Strømmen gaa;
trindt din Bølge blinker paa
Mark og Lyng og Fortids Skove.

Stolte Fjord, naar du i Harm
vredt vil bryde nye Baner,
Bølgen tordner da med Larm;
over din skumklædte Barm
svæver højt i Skyens Karm
Ørn og Maage, vilde Svaner.

Dine Vovers sagte Sang
Sagnet op af Dybet hæver;
Graafeld her sit Værge svang,
Hellig Knuds Hærlurer klang;
Sagas Aand, genvakt engang,
over dine Vande svæver.

Hil dig, Fjord, du kornblomstblaa,
mellem jyske Brodervange!
Aldrig Fjendehaand dig naa!
Dannebrog sit Kors udslaa
stolt, hvor dine Strømme gaa,
hilset trindt af danske Sange.

Charles Gandrup ca. 1880.

46.

Storladne Vesterhav,
hidsige Skagerak,
troløse Kattegat,
yndige Øresund,
skønne Guldborgsund,
øklædte Smaalandshav,
smilende Svendborgsund,
og stride Lillebælt;
ingen som wo Fyw'r.

Hilsen til Hanklits Indvielse 1934.
Red. Jensen, Fredericia.

Ved Kvædelæsset.

47.

Gl. Morsø Høstvise fra 1851.

Mel.: Den Gang jeg drog afsted . .

Nu synger vi med Lyst,
nu synger vi med Lyst,
til Ende er vor Høst,
ja til Ende er vor Høst.
Det er det sidste Straa,
som nu for Døren staa,
og kvædeløs er Folkene, det tvivler ingen paa.
Og derfor vil vi synge, saa højt vi kan i Sky,
at Kvædevisen høres skal udi den hele By.
Ja nu skal Handlen gaa,
det skal I høre paa
Hurra! — Hurra! — Hurra!

Vor Husbond, kom herud,
vor Husbond, kom herud,
du skal ha' første Bud —
ja, du skal ha' første Bud.
Vi sælger ej for Guld,
det gør kun Pungen fuld,
og Livets Lyst og Munterhed er mere værd end Muld.

Men lov os Steg og Kage og Drikke god dertil,
og som i gamle Dage en Dans med lystig Spil.
Saa slutte vi Akkord
og køre glade bort,
Hurra! — Hurra! — Hurra!

Nu synger vi med Lyst,
nu synger vi med Lyst,
til Ende er vor Høst,
ja til Ende er vor Høst.
og Gud ske Tak for alt,
det er alvorligt talt.
Bevar, hvad der er samlet hjem i Laden overalt,
der gemmes dagligt Brød for rig og fattig Mand.
Lad os i Fred det nyde med Sundhed, god Forstand.
Og nu vor Tak i Bryst,
vi synger ud med Lyst,
Hurra! — Hurra! — Hurra!

Pigens Vadested.

48.

Om det over hele Landet kendte ældgamle Morsøsagn »Pigens Vadested« — »Helwegs Wu'dste'« eller »Helwegs Wad«, der vises i Nærheden af Herregaarden »Nandrup« i Skellet mellem Tøving og Flade, skriver »M« i »Morsø Dagblad« 1897 følgende Digt:

Mel.: Der blæste en Storm udi Kattegat.

I Flade der levede fri paa en Gaard
en Herremand ret af de bolde,
og han og hans Frue for Lykke og Kaar
med Tak kunde Hænderne folde.

Han passede godt sine Sager og Ting
derhjemme i Mark og i Enge,
og Fruen gik ofte i Egnen omkring
med Klæder, med Brød og med Penge.

Saa delte hun til de arme og smaa,
ja mættede hungrige Munde,
saa gjerne og venligt til syge hun saa
og trøstede dem, hvor hun kunde.

Saa kom hun en Gang til saa fattigt et Hjem,
hvor der var saa mange Smaapoder,
hun tilbød den ældste at tage af dem
og være for denne en Moder.

Den lille, en Pige, som Helweg blev kaldt,
gik stolt over Gulvet i Stuen
og hørte begærligt paa Talen, der faldt
imellem de andre og Fruen.

Saa efter lidt Drøften om Fattigmands Kaar
blev Sagen saaledes da fremmet,
at Helweg, som den Gang var elleve Aar,
straks fulgte med Fruen til Hjemmet.

Og Fruen da bad: »Forglem ej din Stand,
saa vil jeg dig føde og klæde
og hjælpe dig frem, saa godt jeg kan,
og vente du bliver til Glæde«.

Den lille var letnem og hændig som faa,
og gjorde for Herskabet Nytte,
og snart kunde ingen det se og forstaa,
at hun var født i en Hytte.

Hun voksede frodig som Blomsten i Vaar
og kunde sig statelig føre,
hun smykkede gerne med Roser sit Haar
saa ofte, som det lod sig gøre.

Tit stod hun for Spejlet med bølgende Bryst
i Perler og brændmede Dragter,
det var hendes Glæde, det var hendes Lyst,
at se sine fornemme Fagter.

I Finhed hun fremad med Aarene gik,
beundret og æret af alle,
hun saa paa det smaa med et haanende Blik,
Skøn Helweg hun lod sig og kalde.

Ja, hun som fra fattig Mands Hytte var bragt
til Livet bag Roser og Ranker,
blev fanget af Hovmodets tærende Magt
det tog hendes Hjærte og Tanker.

Af Bejlere havde hun mere end ti,
der kom af de gyldigste Grunde,
hun hørte dem gerne at smigre og fri,
men jog dem paa Porten som Hunde.

Naar Fruen imellem til Orde hun tog
imod dette hovmodige Væsen,
Skøn Helweg letsindig med Nakken da slog
og rynked bare paa Næsen.

Og naar saa den gode saa tidt hende bød,
at gaa til sin Moder og Fader
og se, om de havde det daglige Brød,
hun smilte med fornemme Lader.

Men een Gang saa talte Fruen bestemt:
»Min Pige, nu vil vi ej spøge!
Din Fader og Moder du næsten har glemt,
i Dag du s k a l dem besøge!

Her har jeg et Brød saa friskt og saa fin,
det skal du til Hjemmet bære,
jeg svøber det ind i den hvideste Lin
thi Brødet maa holdes i Ære«.

Skøn Helweg af Fruens Tale fornam,
at her hun straks maatte lyde,
saa gik hun da ind i sit Kammer saa stram,
for der sig at pynte og pryde.

I Fløjel og Silke hun klædte sig paa
og trak saa i Skoene blanke,
og derefter længe i Spejlet hun saa
med Stolthed i Hjærte og Tanke.

Saa tog hun Brødet og med lidt Besvær,
hun iled afsted imod Hjemmet,
men maatte standse sin Gang ved et Kær,
hvor Vandet af Græsset var stemmet.

Her maatte hun have noget til Bro
og efter lidt Grublen og Nølen,
hun saa til de fine og skinnende Sko
og lagde saa Brødet i Sølen.

Og dristig paa Brødet hun satte sin Fod,
for tørskoet over at vinde,
men saa i det samme hun tabte sit Mod,
thi Brødet det sank nu med hende.

I Angest hun rev sine Klæder itu
og græd i den bitreste Harme,
hun kom da sin Stolthed, sit Hovmod i Hu
og løftede op sine Arme.

Hun raabte om Hjælp og vendte sit Blik
mod Himlen og sank saa i Grunden,
men Engen omkring hende bølgende gik.
Ja, saa var skøn Helweg forsvunden.

Da Folk nu kom hastig med Stænger og Spær,
hidkaldt af den synkendes Klage,
og saa kun paa Stedet det boblende Kær,
da veg de med Rædsel tilbage.

Paa »Limfjordens Perle«, den herlige Ø
med frugtbare Kilder i Skødet,
der lever end Sagnet, som ikke vil dø,
mens fattig Mand takker for Brødet.

II

Morsingbomaal.

For at lette Udtalen af Morsingbomaalet er følgende Lydtegn anvendt: ·, der betegner, at den foranstaaende Selvlyd eller Medlyd er lang, og ', der betegner Stød. Som et Eksempel paa, hvorledes man derved kan give 4 Ord, der indeholder de samme Lyde, men svarer til 4 forskellige Ord i Rigssproget, den Udtale, som skiller dem fra hinanden, kan anføres:

rø·gh = ryge
Rø'gh = Røg
Røgh' = Ryg
Røgh· = Rygge

Her skelnes ogsaa mellem ø, Lyden i rød, blød, Kød, og ö, Lyden i Dör, grön, Sön.

Adskillige af Forfatterne anvender h som Længdetegn: Laah for Laa· = Lade, andre anvender Fordobling af Lyden for at betegne det samme: hænn for hæn = henne, sææl for sæ·l = sælge.

Forfatternes Stavemaade er i det store og hele bibeholdt, men der er dog sket nogen Afpudsning, for at det hele ikke skal blive altfor forskelligt.

Anvendelse af Bogstavet k som Erstatning for Stød, f. Eks. uked i Stedet for u'ed, vil mange Morsingboer maaske ikke rigtig kendes ved, men det er ikke desto mindre

rigtigt, at dette k nu bruges mange Steder, ja endog vinder mere og mere Terrain.

Om Morsingbomaalet se iøvrigt:

Lærer Skyum: Historisk Aarbog for Mors 1926, Pag. 89—118.

— : »Morsingsk«, Særtryk af Morsø Folkeblad 1931.

Læge J. Lund: Historisk Aarbog for Mors 1919, Pag. 97.

— : Aug. F. Schmidt: Morsingboer i gamle Dage, 2. Bind, Pag. 1.

— : Morsingmaalets Lyd- og Formlære, begyndt 1932.

Jens Lund.

49.

To·n: Den signede Dag.

(Synges hurtigere og mere taktfast end Originalmelodien).

Mi Mossland, mi Hjæmmen æ gjæw' fu mæ,
a twi·ler dæ fennes nöj skjönner.
E't næm' de ær i de minnst fu mæ
aa nam·s te nöj ka wæ kjönner,
i o·le Maa·r aa we Su·elestlaw'
om Foro'r, nær al· Teng grönner.

I Høst aa om' we Se Hansdawsti'
næ' Lærkier sjøng·er aa flyw·er.
Om Winter mæ Egler aa Sne'e saa hwi'
si Ønd·lehi'ed mæ funyw·er.
Ja, Mossland, do ær Worhe·rr hans Gaw·,
en Pær·l saa skjön' i æ Fyw'er.

Saa manne hæ fræ' drow aa' æ Land'
hæn' hwa· Hu·ws aa Bjærre wa hyw·er,
mæn, fræ dæm aa wos hæ hjæm·, hwæ Mand',
ska ed ly· te do gjæw·est blyw·er!
:|: Ja, Mossland, mi Hjæm', do ska bestaa',
saa læng· dæ æ Wond' i æ Fyw'er!! :|:

Oscar Bang. 1937.

50.

Mel.: Du danske Mand.

Ængaang' wa Maars foblæ'st aa baa'r,
æ Staar'm ku fo Remm aa suwws.
Dæn flaajj aa flense, saa de snaa'r
ku knihb aa ha hjælle Huwws.
Aa kam dæ Knaagg fræ Nuhren,
mot all Teng' do'k sæ fuhren.
— Æ Bøn'ner di wa fa'tte,
aa Nyj'kjøbeng wa æn Flæ'k,
æn myj' uansi'kle Flæ'k.

No leg'ger Maars saa gaat besgyt,
fu Tre'er ka luwwn aa hæhn.
Di laww aa usonn Huwws æ byt
mæ ny'k, dæ æ lyjhs aa pæhn.
Aa Ku'r aa Ru'd aa Smæhrer
æ stade bløwwen swæhrer.
— Æ Bøn'ners Ko'r bløw bæjer,
aa Nyj'kjøbeng bløw æn By'k,
æn pæ'n aa ansi'kle By'k.

Dæ æ saa kjøn' po Saljærhyw',
æ Fyw'wer ka wæhr saa blo',
aa Thy'k aa Salleng, Fu'kr aa Lyw'
staa manne aa sterrer po'.
Aa nih we Hanklet pæhger
di po di swaa'tgro' Stræhger,
dæ krommer sæ saa konstig
laant aa'p i æ Moli'rskrænt,
laant aa'p i waa willest Skrænt.

I Lehgen Bjærr æ skjøn' aa go',
æ Skaaw æ saa fresk aa swaa'l.
Æn Maahd aa Ljøng' mæ Blaaster po'
wi fenner i Blobærda'l.
Aa all de hihle blywwer
fosgjønne aa æ Fyw'wer,
næ'r dæn æ blank aa ble'kstæll
mæ manne smo' Feskerbohd,
mæ Skihb aa mæ Feskerbohd.

Aamkreng' æn raa'r aa romle Haw'n,
dæ leg'ger waa jænnest By'k.
Maarskjøbeng sku haa wæt si Naw'n,
fu dæn æ jow slæt e't ny'k .
Æ Baarger haa'r æ row'som
aa tjænner nuhluwwn haawwsom
we Hannwærk aa Fabrekker,
we Haj'l aa we Feskeri'k
aa let Østerfeskeri'k.

Aa hæhr po Maars hæhr æ mi Hjæm',
hæhr haah a mi Daww som Baa'r,
aa lisse sohr a mennes dæm
aa tenker po Mu'r aa Faa'r.
Aa a wæll allti' blyw· hæ·r
aa løww mi hihle Lyw' hæ·r,
aa a wæl gyh mi bæhjst te',
te de ka blyww gaat po Maars.
Gi de mo blyww gaat po Maars!

A. C. Skyum. 1937.

Helt efter Hr. Skyums Originalmanuskript.

51.

To·n: Jyden han er stærk aa sej.

Moss de æ en hærlig Ø'e,
dæ· wi hællst wel løw· aa dø'e,
Wond' saa blo' aa Juw'r saa grön',
Moss i æ Fyw'r en Pæ'r·l saa skjön'.

Sikke Su'el aa sikke Juw'r,
si' hur allteng hærlig grow'r.
Ja, I ka wal nok fostaa'e,
de æ Moss wi holler aa'e.

Sø'n en rijti Sommerdaa'e,
ta di Kjæp, aa saa stek aa'e.
Ny'd æ Ø' i Fred aa Ruw';
glæ'm hæller e't æ Præjst hans Bruw'.

Legen Bjærr aa Sallingsu'en
aa den kjönne We·sle Lu'en
æ wal næ·rest aa de støst,
aa allti di æ mi Øw'n djæ Løst.

Moli'er Ba'k aa Østers Skaa·l
bringer wos saa tit paa Taa·l.

Fegges Graw' aa Saljehyw'
ær aa saa skjön' aa ha fu wo Yw·.

Aa wo Ky'er aa wo Hæj·st
æ wal næ·rest aa dem bæj·st,
sikke Stu·d aa sikke Fo'er,
Mossland te sjön· wes e't let fogo'er.

Fu wi holler aa wo Ø'e,
aa næ·r wi i Løst aa Nø'e
te hinaahn haa Kjærlighi'e,
saa ka slet engen grahs wos ni'e.

Ja, a trow'r e't a lywwer,
næ'r a sæjer: Moss aa' æ Fyw'wer
sti·ger fræm' i Bølgedans,
skjön' som en Bru'd mæ si Brudekrans.

K. S. Kristensen, Redsted. 1937.

52.

To·n: Svend Dufvads Fader var Skjersant.

Ja, Moss' do ær en dejlig Plet,
aa skjön' di Fyw'r aa Straa'en,
hur æ di Hem'mel blo' aa pæ'n,
aa blank di Su'el aa Maa·en.
Do ær fu mæ en Jomfru skjön'
mæ Blomsterkrans om Pann·.
Ja, Moss, do ær nu mi·er fu mæ
ind aller ajer Land·!

Hur ær' ed skjön' en Fororsdaa'e,
næ'r øww'er Mark aa Eng·
mæ Bloster hwi· aa rø· aa blo'
do re·er saa pæ'n en Seng';
aa hwæ·r en Lærki sjøng·er glaa'e
aa sti·ger høt mud Sky',

aa helser Som'mer, Su'el aa Blæst
walkommen i wo By'.

Aa go'r a mæ en Tu'r omkreng'
en Daa'e po Wej' aa Sti',
saa mø·der a saa manne Teng'
aa fo'r saa möj' aa si';
we næjsten hwæ·r en Hu's aa Go'er,
dæ ær saa pæ'n en Haw·;
aa staa'er dæ saa en Mand' dæind·,
saa sæjer a Go Daw'.

Saa fo'er wi wos en Snak aa Praa't
om, hwa wi no ka bæjst,
om Ku'er aa Gres, om Rud' aa Jow'r,
om Ky'er, Kal· aa Hæj·st;
om Minnisker wi holler aa',
om Ba'er, om Mand' aa Kwonn,
om al· den Lyw' aa Herlighi'ed
dæ fennes u·d aa ind·.

Aa hwæ·r en Gaang' a rejser u'd
te fræmmed Land' aa By',
om saa hi'el te Amer'ika,
te Salling hæller Thy';
hwa saa a mø·der po mi Wej',
saa stu'er aa skjön' aa pæ'n,
de skjönnest we den hiele Rej·s
ær aa kom hjæm' ijæn.

Ja, Moss, do ær en dejlig Plet,
a haa'r saa kjæ'r di Naw'n,
dæ Minnisker i Hu·ws aa Go·er
ka hygg· sæ i di Faw'n;
en Hjæmmen gu'e mæ Plads aa Rum'
fu hwa wi holler aa',
— — ja Moss! A tenker tit' po dæ
aa blyw·er gu'e aa glaa'e.

Frode A. Dal, Jørsby.

53.

To·n: Der er saa stille i vor Gaard.

A wild· saa gjar· te a ku skryw·
om al· de kjön· a haa'r fur Yw·;
men næ'r a ret beten·k mæ wel,
saa slaa'r mi Æwner we·s e't tel.

Æ Mossembo'er I kinner wal,
saa hæ·r de blot bekræftes skal,
te engen ær saa lu'en som dæm,
men kom aa hø'r aa sijk dæm hjæm·.

Fu Moss den æ en dejlig Plet,
ja baa·re Fræmmed kjen· en ret,
saa wild· wi manne Toriste fo'e,
en hærlig Tuker a dæm wel spo'e.

Wo Fær·rer sejler tebaa·g aa fræm',
taa'r gja·er Gjæster mæ dæm hjæm',
æ Gjæstfrijhi'æ æ stu'er te wos,
wi sej'er hæ·r »Walkommen te Moss«.

We Sallingsuken næ'r Sne' wi haa'er,
en dejlig Kilktuker dæ·r wi fo'er,
i Sne staar Øwt aa Bosk i Skjyw'l,
aa dæ·r staar Gran aa Fur aa Gyw'l.

Po Le·gen Bjærre ær osse kjön',
i Winter hwijk aa i Saam'mer grön',
næ·r æ Su'el skjenner fræ klaa·ren Skyjk,
saa blyw·er dær Lyw' i den skjönne Byjk.

Æ Liimfyw'ers Wond', de ær saa blo',
om æ Wenter kan æ sköjtes po',
om æ Saam'mer skyller wi hæ·er wo Krop,
saa wi fofresked stiger op.

Kong Fegges Graw' den æ po Mors,
po den dær fennes ingen Kors,

po Feggeklet en Taw·el staa'r,
aa dæ·r æ Fegge got fowaa'r.

Ja wi haar Hanklet aa Salgjerhyw',
en Tuker dær op, den æ skam dryw';
men dæ·r en sijker saa wijk omkreng',
aa føller sæ som »en engenteng'«.

Aa manne Herrego·er wi haa'er,
men skryw· om dem fu laang' Tijk taa'er,
aa Smidibjærre ær pæ·n i Stan',
saa osse dæ·r wi fry·ed wos kan'.

Ja no a truw'r te slu'tt a wel,
men blot i Ho'eb a føjer tel,
te manne wel kom øw'wer te wos,
aa da »Walkommen, Walkommen te Moss!«

Indsendt under Mærke:
»En gammel tændløs Mossembo Kwonn.«

54.

To·n: Jeg vil værge mit Land.

I Sandhi'ed wel a skryw·,
a wil nødde aa lyw·,
næ'r de gjæller dæn' Plæt, hwa·r a alti haa wæt;
Moss, a holler a d'æ,
som mi Kwon· gy·r a m'æ,
de æ wal nok de støst, næ'r wi ska wæ·r we Ret.

Kom fræ fremmede Ej·n
te æ Bak'ker i Leg·n,
Skarrehaa·g, hwaffu e't, Saljehyw' aa Hanklet,
ja, læ baa·re æ Wukn
gy· en Rænd' te Welsukn,
sow saa dæ·r te Mæjde, som wi sej'er fo en Blukn.

Æ do saa kommen op
aa haar strat let di Krop,
sijk en U·dsegt fræ Moss te æ Brenker i O'es.
Næj, æ Øw'n' blywwer e't træ't,
mæn da snaa'r de æ Næt,
ska dæ stræ·wes te Nykjøwn, om Losijk de ska fo'es.

Nok en Daa'e ska do stel·,
fur jæn' slaar skam e't tel
te aa sijk al· de skjön·, som wo Ø ejer po';
Hyw·ris Slot mæ æ Spikr,
a wæd e't, hwans do gikr,
aa en Swit let dæfræ· Sallingsukn mæ æ Krow'.

Do taa'r nok æn en Spreng',
te æ Byjk mæ si Teng —
Hu'ws, æ Skow' aa æ Kjær'k, dæ ær Folk dæ wel wær'k.
I æ Kloster dæind·
æ dæ Raa·gels aa fend·,
sammelt ind' fræ æ Ø'e fukr aa e't go aa Mend·.

Ræt en Mossingbo-Mand'
ær en Bu·wn fræ' æ Land',
hur han sammel mæ hans Kwon· slider hwot fur
saa i Gle· aa i Sor're æ Fø·e
di staar faast om djær' Bor're,
fu'r djær Ba'r aa djæ Ø'e wel di løw· hæ·r aa dø'e!

Stefan V. Dinesen, Hvidbjerg.

55.

To·n: Vi har sagt det saa tit.

Wi inby·er po Moss,
kom her øw'er te wos,
si' wor Ø', som wi tøw'es æ pæ'n;
hæ·r er Eng·, Hi·e aa Skow,
Agerjuw'r aan'ner Plöw
aa en Ba·dstraa'en saa hwi' aa saa ræ'n.

Wi wel e't wær saa slem·,
men wel prö̈w· po' aa glæ·m,
te wi somti ær drelled saa smot
mæ den Gaang', wi ku rend·,
te æ Faa·r wend æ End·,
aa brøt u'd aa' æ Wennelbo'ers Komplot.

Wi ær freddele Folk,
ka fostaa's udden Tolk,
bejst a dem, dæ haar Jy·der te Naw'n;
men wo Land' ær e't stu'er,
I fostaa'r nok wor U'er
osse janner fræ Stu·r-Kjøwenhav'n.

Kom æ Wej' fram' en Gaang',
den jo e't ær ret laang',
næ'rensti' wi haa'r Ly·ntog aa Brow'.
I wel e't ed fortry·d,
men wel how·ed mæ Fry'd,
nær ijæn I ær hjæm· I jær Stow·

Anonym fra Redsted. 1937.

56.

Mel.: Velkommen i den grønne Lund.

En Wej' po Moss haa manne Sweng',
den lisom O'l sæ kromme,
mæn den' ska osse laant omkreng',
te Hu·ws aa Go·er den komme.

Den leste ront we Hek aa Haw·
aa Folkes Marke di·le,
den kinne Folk i Hwi'l aa Traw,
aa hö̈·r hwans di fote·le.

Dæm gammel Kaa·lfolks Kra·w æ swot,
aa di haa engen Flep'pe,

di kle· sæ pæ'n, men sjællen flot,
i Tre·sku rondt di trep'pe.

Dæm ong·, ja di skal føll æ Ti',
saa uddenø's di knøw·le,
di go'r hwæ Tre·skumand fobi'
i Flep aa Gommistøw·le.

En gammel Kwon· æ kjön' mæ Kle·,
en ong' mæ Hat aa Krølle.
Djæ Stow· di luwner som en Re·
mæ Pu·der aa mæ Pølle.

Dæ sli·des hwot mæ Skuwl aa Spaa·
i Haw· aa Mark aa Mu·ese,
mæn Folk po Moss æ arbesglaa·,
di smi·de Fra'k aa Hu·ese.

Om let staar alteng godt i Grøh·
mæ Bloster, Gres aa Haw·we,
de wuwse op te Pønt aa Føh,
Worherres manne Gawwe.

Mæn kni·wer de mæ godt Humø'r,
de dawle Arbe drelle,
saa gri·wer Folk, dæ haar Gihø'r
te Fio'l aa Bow· — aa spelle.

En Søndemaa·r ka stem· dje Send',
saa mø·des ong· aa gammel,
di go'r te Kjer'k aa følles ind' —
æ Klo'kk haa renge sam'mel.

S. P. Christensen, Holbæk. 1937.

57.

To·n: Det blæste en Storm udi Kattegat.

Dæn Gaang' a wa Dræng' dæ hjæmm we mi Faa'r,
aam Saam'mer a e't gik te Sku·el,
fu a skuld jo hjælp· aa wæ· let snaa'r,
a saamti kam aap mæ' æ Su'el.

A fløt'ted æ Høw·der, aa mal·ked en Kow',
aa saa kam a ind' te mi Dowwer,
aa u'er ijæn po den pek'kede Brow',
fu no wa dæ engen, dæ sowwer.

Æ Ky'er dæm skal a ha u'er po Gres,
aa a fek dæm saa i en Kob'bel,
no gjælt ed jo aam', te di e't sku be·s,
saa wa æ Ulejlighied dob'bel.

De wa jo saa skjön', en fek Yw· po æ Stork
aa manne Slaw Æg' i en Ree·;
men næ'r te æ Fo'r di wa snæ'r i en Bork,
saa mested a næjsten mi Gle·.

Te Mejde da wonned a ni·er we æ Høl',
de traf, te en Mu·sbo bløw fojen,
aa næ'r a haad wonned æ Ø'g mæ si Føl',
saa wa a jo færre te Oj·en.

Æ Mejdeslaw haa·d a jo mjest fu mæ si'el,
men sow·, de wa nøj saam a ha·ded,
aa tit te æ Fyw'er a fløw' som en Pi'el.
fu dæ· wa dæ Lyw', næ'r en ba·ded.

Aam Wenter a so't i æ Sku·el aa hø't,
de mjest hæ· de wa jo Fortæl'ling,
aa hwa a fek læ'r haa wæt mæ te Nø't
mæ sin Kjann næ'r a lævned æ Skrælling.

Ja sø'n haa dæ wæt saa manne Dræng·,
dæ nöj a de samm haa pröwwed,
kaski' wa fu dæm de mi·er ind Pæng·
aa hjalp dæm saa læng·, som di løw·wed.

N. P. Sandal, Andrup.

58.

To·n: Gaardmand Niels Olsen.
(Long, long ago . . .)

Hwitter aa hudden te Mossland' den bløw'
laa' i æ Fyw'r — laa' i æ Fyw'r?
Jow·, de wa den'gaang, Wohe·rr han wild prøw·
Jylland aa law· — ja aa law·.
Da fu·er aa now' te den støst aa willest Guhrels,
fa·r han begynn po si fullkommen Stuhrels,
law·ed han først sæ en kjön' bette Pröw·,
mæn sikken Pröw· — sikken Pröw·!

Da han wa færre aa æ Pröw· sku kywl hæn',
nænd· han ed e't — nænd· han ed e't,
te han jo tø't, han ku bro·g en ijæn,
den wa aa·kjön — ræ'n fu kjön'.
Dæ·fu·er han saa· hi'el al·jænne fu·e sæ si'el
no den ska leg· som de gjæwwest aa de hi·el
mø't i æ Fyw'r som en Smø'k po si Brøst,
aa laant si støst — laant si støst!

Si Naw'n si·enhæn' osse bløw' ætterhaa'n
æ Li·mfyw'r si Pær·l — æ Li·mfyw'r si Pær·l.
Hwæ· jæn' dæ· si Dejlighi'ed so' bløw betaa'en,
ihwa·fræ di kam' — fræ' di kam'.
Rust wa den Gammel, han sprej· mæ nænnløs Haa'n.
Ba'k, Hyw· aa Daa·l fræ Straa'n aa te Straa'n.
Skow, Sø' aa Mu·eser imæll· saa han laa·,
han ska ha Tak — wi æ glaa·.

Æ Wond' i æ Fyw'r de æ menst lisse blo'
som æ Midd'elhaw' — som æ Midd'elhaw'.
Æ O'l aa æ Seld' æ saa fi·ed aa føl· epo'
aa smaa·ger bæj·er — ind ajer Ste·er.
Æ Østers aa Hom'er tör wi slæt e't beskryw·,
saa æ wi ræj', te I trow'er wi wel lyw·,
mæn e't en Gaang' næ'r om Moss wi ska skryw·,
behøw·er wi — aa øw·erdryw·.

Bæjst æ wo Smæ·rer aa mjest bru'wn wo Ljøng',
Hon'ing mi·er sø'd — Hon'ing mi·er sø'd.
Wo Pig·er æ swaa·r, i wo Kaa·l æ dæ Sløng'
te aa ed· Gröd' — aa ed· Gröd',
aa kyer mæ Ku'er, hajl mæ Hæj·st aa mæ Stu·d,
aa te fræ Hjæmmen de U·wn aa hold u·ed,
aa hwæ·r en Boj·l, hwæ· Slaw Li'eg aa Slaw Danns
klaa·rer di næm' aa mæ Glanns.

Mæn haar en høt, hwans di sæj'er om wos?
Uresuwn'le Snak — usæddele Snak,
te wi e't Minisker sku wæ· hæ· po Moss!
Hu·ha fu nöj — sikke nöj.
De æ dem i Thy', der æ sö'n nu Fesseltutter,
aa æ Sallingbor plæbbrer mæ dem Starutter.
Ja, I fotjænner aa fo' jær en Haw'l
fu sø'n nöj Kaw'l — aa nöj Baw'l.

Ingen Pik-i-Ni·es hæ· mæ gaa·bkjæwwe Snak
taa'r wi imu·ed — taa'r wi imu·ed.
Janner wi e't ræ·ner saa möj' som en Ha'k.
Torre jær si'el — pa·s jær si'el.
Æ kaski lemmig hæller smedden I som wos
aa hal' saa skjæwt aa knøw· som dem fræ Moss?
Pinne dø' næj', dær æ laant, laant ijæn.
Hwa· wel I hæn' — wel I hæn'.

Næj'! trow' end·le e't, I mæ waj·er ka staa Mo'l.
Fu·er aa wæ nok — ska dæ·tel en Kok,

en Hyw·l-bo·r, en Wæj'er aa fem' spe·ged O'l,
minst tow' fræ Thy' — tow' fræ Thy',
aa tri' fræ Salling, en Præjst aa en Dæj'n,
ja knap de klaa·rer en Kaa'l aa wo æj'n. —
— — I fæk æ Kal·hu·en rænd a j'ær mi Trow'.
Jow' aa'e jow' — aa'e jow'.

Aa I jær fæk en be'tte gu·esenned Twæ·r
fu Wij·skjæbedhi'ed — fu Wij·skjæbedhi'ed.
Wi æ saa glaa· fu wor Ø'e aa isæ'r
mjest fu wos si'el — fu wos si'el.
Wi blywer harm't, nær' æn go'r wos fu næ'r,
mæn hwa saa si·n I ka sæj om wos hæ·r,
PRAA·L gy·er wi e't, aa ka e't fo wos te'ed,
e't paa nu·e Maa·d — fo wos te'ed.

De wa jo tesjön· hæller e't hær're tel
U·stand wi sku haa' — U·stand wi sku haa',
mæn to de jo't skaa'er hinaa·n lett aa drell
fu wo Funywwels — fu Funywwels.
Jy·der wi æ jo hwæ· jæn' fu Wohe·rr,
aa hwæm' mon wæd', næ' hæni·er wi ær færr.
Dæfu læ wos haahn, læ wos haahn mæ hinaa·n
saa læng· ino — wi haa Staa·n.

Nöj de wa Aller, aa nöj de wa Nar'
hæ'r i wo Wij·s — hæ'r i wo Wij·s.
Mæn by't Moss mæ an·t gyr wi e't swaa'r gja'r,
e't fu nu·e Pri·s — nu·e Pri·s.
Gjæw' æ fu wos som wo ni'n Faa'r aa Mu'er,
dæ Moss, do ær allerskjönnest po' æ Juw'r.
Læ saa te Slut da hwæjænnest a wos
ro:b høtt Hurra: — LØW SKA MOSS!!

Oscar Bang. 1937.

59.

To·n: Der dukker af Disen min Fædrenejord.

Æ Fyw'r den haa song·en sæ ind' i wo Sind',
den sang' we wo Gaang·el aa U·gh,
den sang', næ' de bruw·st mæ Nuraaw'est herind'
aa gik gjemmel Winner aa Lu·gh;
den sang', nær en lo' som en Spej'l fur æ Maa·n
aa ljej't mæ æ Sti'en po æ Straa'end,
den sjøng·er fo dæ,
den sjøng·er fo mæ,
saa læng·, wi ka hwøw·t mæ en Haa'end.

Den sjøng·er si Wij·s, — den æ gammel aa kjend', —
den sang' en fo tuwksind O'r si·n
fo dem, dæ tow wæjster te England en Wend', —
den sang' en fo fa'tte aa fij·n, —
fo ham, do saat næ·rest engaang' i æ Sku·el,
dæ dryw·er i Iowa hans Far'm;
— ka wæ·, han, dæ rej·st,
er den', dæ hør bejst
aa tøw's, han forudnen war ar'm!

Men do, som ka hø·r en hwæ jænneste Maa·r, —
wær glaa', — aa sej Tak en Daas Tikj!
Do haa'r i di Ej· e't saa møj', dæ ka waa·r;
de swinder, de mjest, do ka sikj.
— Di Daa' blywer stak'ked, di Ho'r blywer gro',
di Glas rinder taam' fo si Saa'end;
— men kom'mer en Daa',
di Sang' go'r i Staa·:
go hen' aa wæ stel· we æ Straa'end!

Æ Fyw'r den haa gigjn, som æ Fe·sker saat Gaa'r,
aa pa·sedh hans Bo'dh aa hans Pram';
aa tow' fræ en Hjem' den imeld· saa æ Faa'r, —
hans Sön sæt'ter Sej'l æt'ter ham!

— Æ Fyw'r sang' mæ trigj Dusin Klaa'kker i Kor,
sang' ind aa sang' uwd aa æ Law'!
Den sang' fo di Faa'r,
wil sjøng· fo di Baa'r
si Wij·s imeld Gaangel aa Graw'!

M. P. Ejerslev. 1937.

60.

To·n: Der blæste en Storm udi Kattegat.

Dæ grow'er omentrænt i hwæ·jænneste Haw·
en Øwt, dæ æ faw'r aa æ skjön',
we Winter saawal som i sommerwarm· Daw·
den aal·ti æ fresk aa æ grön'.

Den blostrer om Foro·r aa om' we Se Hans,
we Høst aa i Winter saa kold',
si Bloster saa ha·ste ka flæt'tes te Kranns
te dæ, næ' do put'tes i Mold'.

Saa söd' som æ Hon'ing dæ tøw'wes si Ry'g,
dæ stry·ger saa li'n om æ Kind';
den stro·ler som Su'el, hwis Skjen ka sæ smy·g
aa bræn· sæ saa dy'b i di Sind'.

Si Fre'e ka nok blæ·ses saa laangwejs omkreng',
aa snaa'r hwæ· en Ste ka di grow',
di law·wed saa ha·ste en Hæ'n, en Reng',
hi'el ronnt om dæ si'el aa di Bow'.

Dæn tryw·wes baadde we Hu'ws aa we Slot,
mæn waa'r dæ, ta en e't i di Faw'n!
A trow'r, do kinner'n, de æ saamæn blot
æ S l a d'd e r, no wæd' do si Naw'n.

I. H. H e i d e m a n n, Sillerslev. 1936.

61.

To·n: Jeg lagde min Gaard.

I Jawten ska wi ha opsko'er, Hurra —
aa skjön' ska dær li·eges, gaadt ska wi ha,
no haa'r wi jo sledt i en fjowten Daw·;
mæn i Jawten saa glæ·mer wi aal' wo Plaw·;
fu a wel dan·s mæ Kaa·ren.

A tint jo po'ed, hwæ Gaang' dæ wa Row',
haad æ U'er po mi Mund' fu hwæ Hog' a tow',
hwæ· Gaang' a begynn, de ly·ed mæ saa sæ'r,
mæn i Jawten æ a glaa'e, i Jawten ska ed wæ·r,
fu da wel a fri' te Kaa·ren.

Æ Gres æ saa grön', æ Hem'mel æ blo',
saa mennele skjenner æ Stjanner smo',
æ Maa·n æ saa stu'er aa gløj', saa te tø'k,
den slæt e't ka spo' mæ anten ind Lø'k,
mæn mi' Lø'k den æjer no Kaa·ren.

Ja, sikken en Opsko'r, dæ saa ska blyw·
i Jawten, hwes Kaa·ren wel mæ funyw·,
a fonimmer, a blywwer saa let po To',
aa mi Øw'n wel skjenn, som æ Stjanner smo',
hwæ· Gaang' a si'er po Kaa·ren.

Æ Ku'er haa' wi høst, men Su'el aa Wind'
ska te, om wi ska fo'ed bjærred ind';
si sø'n ska dæ osse U'er te aa fri',
aa U'er, dæ ær War·m aa Fonim'mels i'.
Aah — gid a haad· fri'ed te Kaa·ren!

Frode A. Dal, Jørsby. 1897.

62.

To·n: I Danmark ligger der Hus ved Hus?

Ja, no haar wi wæt her en Maa·ned saa wal,
— fu æ Daw· dem ræ·ner wi nyw· —

aa te·ler skam bodde di hi·el aa di hal·,
I ka trow' de er e't aa lyw·.
Ja, nær' I no hører de Undt wi mo døw·,
aa hwa dær hwær Dawsens Daa' ski'er,
saa wel I fostaa', hwis wo Low ær aa løw·,
saa ær'ed da hæller e't mi·er.

A wild baare fote·l om jæn' jænneste Daa'e
— den Daa'e den glæ·mer a e't —
A stow' saamænd i' æ Gilej saa glaa'e,
a sku læ·r aa staa Rø'r aa Ret,
aa næ'r wi stow Rør mot wi si' wos omkreng',
men næ'r wi stow Ret, wi mo't
slæt e't si' ætter nu·e Wærdens Teng',
aa de bløw' no mæ fo hwot.

Fu li·gh i en Ti' a stow Ret, aa stow gu'e,
fu de ku a e't gy·r saa skit,
da flöw' dær en Stork li·gh øwwer mi Hu'e,
den føst a i O'r haad sit,
a ku e't gyr we'ed, a løwted mi Øw'n,
aa mi Hu'e fulle mæ nok saa pæ'n;
men war·mt bløw mi Kjæ·wer, de ær ingen Löw'n,
aa a glæmt, hwa·r æ Stork fløw hæn'.

Aa bejr bløw ed e't, da wo Löjtnant han mø't
aa sku si, om wo Pusning wa gu'e,
da skjælt han mæ u'd, saa a relewærk tø't,
a wil hæller ha nu·e om mi Hu'e.
Te sidst saa· han te m'æ, a skuld· paradi'r
aa staa Ret, næ'r di anner stow Rø'r;
— a haad engenteng' gjow anten tabt ni'r
po mi Bowser en bet'te Klat Smör!

Ja, a ku fote·l om di Hunner a Teng',
dæ ær manne Gaang· wa·r en de hæ·r,
nær di røk'ked wos hi'el i wo Ø·rer omkreng,'
aa traadt wos øw'wer wo Tæ'er.

Wi mo e't wæ wos si'el, aa a tøw's de æ sønd·,
fu en Nital ka e't bly·w te ti';
men wo Brøst ska wi gy·r dem saa stu'r som en Tønd·,
aa wo Maw mo slæt e't wæ aa si'.

Ja hwæ· jænneste Teng ær saa awwed om wænd',
de ær slæt e't, som da wi war hjæm·;
wi ska kind· te Teng', som wi fa·r e't haar kjend',
aa hwa fa·r wi haar kjend', ska wi glæ·m.
De ær næjsten mi·er, ind en Minnisk ka to·el,
a ær ræj', a ka e't hold ed u'd.
Wi mo slæt aller gren·, wi mo hæller e't ro·el,
men ska klæ·mes saa ta'r som en Klu'd.

Men dæ kom'mer en Daa'e, ja en skjönneste Daa'e,
da ijæn wi tör si' mæ wo Øw'n
aa gren· mæ wo Ansigt, fode wi ær glaa·e
aa wæ·r, som wi jæn'gaang ær bløw'n .
Den Daa'e wel a re·le funim· mæ saa let
som en Prin's, dæ ska haa' en Prinses';
men ino ær a i' æ Gilej aa staar Ret,
aa mi Nom'mer ær Ni' aa Halfjes!

Frode A. Dal, Jørsby. 1894.

63.

To·n: Der er saa stille i vor Gaard.

Æ Fyw'r den' æ blank aa blo'
aa skjön' aa si' mæ Bølger po',
di ruller ind' aa stemmer i'
saa pæ'n aa stel· en Melodi.

Aa laangs mæ Straa'n æ Hu·s aa Go·er,
aa po' æ Mark go'r Lam· aa Fo'er;
aa længer o'p we Tre'er i Ly',
dæ· ær æ Kjær'k mø't' i æ By'.

No al·teng grønnes — Tre'er fo Blaa· —
æ Fuw·l di sjøng·er fororsglaa·,
de blostrer op i Haw·, we Hæ'n
laangs Wej' aa Sti' — i Su'el aa Ræ'n.

Aa rondt omkreng' i Mark aa Eng·
baag Plow aa Ha·r gor Kaa·l aa Dreng·,
aa dæ ska so's — saa Ku'er ka gruw'
aa Ru'ed·aa Gres — te Kal· aa Kuw'.

·Ja, dæ æ manne traw·el Daw·
we Fororsti' i Mark aa Haw·;
men næ'r æ Lær'k ka sjøng· saa glaa',
saa ær' ed skjön' en Fororsdaa'.

Grethe. Morsø Folkeblad 1937.

Jens i Amerika.

64.

Mel.: Auld lang syne.
(Skuld gammel Venskab ren fogo').

Aa kam' do hjem' en skjönne Daa',
saa bløw der Gle· te wos!
Saa lo wi Plow aa Harre staa'
aa streg·lt æ Hæj·st aa Hos!
Wi fejed Go'rd aa Stöld' aa Low',
saat nygj Gardigjner op, —
saa ky·r wi uwd te Nykjøwng, joww',
i Bigjl, æ hiele Trop!

Ja, wi vild wæ· der alle Mand',
wo Jens, ham wild wi hindt;
læng· fa·r æ Færri lo' te Land
wild wi staa dæ·r aa windt; —

men do wild staa' aa sijg herind
aa tenk·, mon Mu'er er mæ?
Jow, hun er mæ, — aa de er hind,
der haa windt længst po dæ.

Aa wi wild sej·: Walkommen hjem'!
Walkommen te æ Land!
Aa do wild hils fræ Aj·s aa dem,
aa kind· wos, alle Mand!
Aa saa wild wi ky·r hjem te wos, —
aa sigj æ Go'rd aa Hæj·st;
— mon do ku kind· den broged Hos,
wo Føl', den Maj' do rej·st?

Aa næ'e do saa haad hwilt dæ uwd
en Uges Tigj dæhjem'
aa sit te Kjesten, Pou'l aa Knu'd
aa praated godt mæ dem,
— saa skuld wi sigj wos lidt omkreng',
go Folk djer Da·r fobigj;
aa wi wild fend· saa manne Teng',
som de wa skjön' aa sigj!

Dem gammel Wej·, wi gik engaang'
te Skuel aa saa te Præjst;
æ Tinghyw Ba'k, æ Wej·ster Waang',
den Daa'l, hwo wi holdt Fæjst;
aa hø·r æ Fyw'r laangs æ Straa'end
aa sigj æ Stjenpik faa·r;
hø·r po æ Klo'k hwæ Awtenstaa'end,
æ Lær'ki om æ Maa·r.

— Om do haar Dollars i di Lom·,
om do er baa'r aa arm, —
de er wos jit; — næ'r do wil kom·,
saa haa'r wi Lygj aa Warm.

— De mjest, do haa'r, de fek do mæ
hæfræ' den Daa', do rej·st,
hæ·r er der nok ino te dæ. —
Kom hjem aa find' de bej·st!

M. P. Ejerslev. 1937.

En gammel Vise,

der tidligere var meget almindelig paa Mors.

65.

Mel.: Dold mellan Furorna.

No ær'ed fobi' mæll· wos bet'te Tammes,
di Brøw· haa a faat, aa do ska fo di Swaa'r.
Mæn föj, a tøw'wes endda do sku skam· dæ,
saa manne Gaang· do haa haalt mæ fu Na'hr.
Mæn Synd'en aa Skam'men, dæm ræhner do e'tt,
fu sø'hn nöj haa wess gaan dæ øw'wer saa titt.

I Fyw'wer do low·wed mæ, do will haall a m'æ,
saalæng· som æ Bøg i æ Skow dæn bar Blaah,
saa tø't a jow sa'tt, a ku betrow' dæ mi Hjaht,
fu de te a trow·, de wa sann, hwans do saah.
Mæ Haah'n aa mæ Mond' do lowwed saa gaatt,
mæn no haa a mærked, a ær bløwwen snøtt.

A sy·ed di Skjowter, aa band' dæ di Wanter,
aa tow' Gaang· a ga dæ te' en striwere Wæjst,
aa hin saa æ Blusser, saa pæhn a dæm kanted
aam Daw'wen, fah wi sku i Skow'wen te Fæjst.
De hall a mi Lön' saa't a te æ po dæ,
mæn owwen i æ Ky'w saa narrer do mæ!

Syw Daa·ler aa fier Mark i Fyw'er a ga dæ,
da do sku ha Wæ·mel te Bowser aa Fra'k',
a bost dæ di Klæj'er, saa snaa'r di wa støwwe,
aa de wa wal knap, do will sæj mæ Tak.

Aa aaller do ga mæ saa möj' som en Tro'e,
te a ku ha Bruhg fur aa swø·b om en To'e.

Aa hø'r, bet'te Tammes, hwa a no wel sæj dæ,
di Gywten, ja dæn wel we·s go i Grah's.
Fu a·jr do aaller ska fo i di Daww,
saalæng· som æ Dæj'n i wo Byj' han hi'er Ma·ds.
Aa tri' Gaang· do aaller ska fo lyh'st i di Daww,
mæ minner do mæ i æ Jow'r wel begraww!

Ja hør, bet'te Tammes, jæn' Teng' ka a sæj· dæ,
te dow'wen de æ do som Luh'd i en Kaah'r,
aa gallsenne æ do, a troww· do sku bjæ'tt mæ,
en Gaang' a ga dæ en kaartfatte Swaa'r.
Aa war ed en Gaang', te a soh' te en Kaa'hl,
do war som en Hund', te di rø'tt i æ Haahl!

No trow'wer a naak, te di Skusmoh'l æ skrøw'wen,
aa bæjer de haa'r do' æn wes e't futjænt.
Ka do bewi·s mæ, te nöj aa' ær æ Løww'n,
saa mo do kall· mæ te hwæm' do wel.
Fuwal! Gi a aaller haa·d faat dæ aa si,
a blæhser en Stø'kk i di Kjærresteri!

III

14 gamle Remser og Rim fra Mors.

66.

Mi Mu'er aa mi Moster, di træ'ked i Kloster,
di ko·ged en Pot Mellgröd', di war hwærken suur heller sø·d,
di war hwærken hoor heller blø·d.
A stak Ild' i mi Faa'rs Byglaa·,
den tow te' aa klenkbrænnd·,
a tow te' aa hoprænnd·,
a kam lit udden æ Byj',
dær laa· en Haas i Døj',
Saa tow' a te mi Tælleknyw',
aa skild· en we si laa·g Lyw'.
A tow' si Tær·mer
te' en Par røø Ær·mer,
a tow' si Maw·
te' en Tromm· traw·,
saa traw·ed a te Kongens Go'er,
dæ· møt mæ en Kat i Kal·goer.
Den tow' en Ryww·, aa slow' po mi bæjst Yww·,
a tow' en Flendsti'en aa slow' po si Lænd·bi'en.
Den krø'ew, a lø'ew.
A kom hjæm' trij Staa·end fa·r Awten,
a fæk Smörlaa·g, Hawrkaa·g aa suur Seld' te mi Næt'ter.

Evald Tang Kristensen. 1896.

67.

4 Hyrderemser,
optegnede af Provst Schade:

De ræ·ner aa blæ·ser, aa æ Wend' gjø waas kaald',
Gud naa· dænd arme Høw·r, dæ leg·er we en Taald',

han føller te hans Bar'm, hans Mjælma æ a'rm,
han si'er te æ Maa·aan, han æ færre aa daa·aan,
han føller i hans Lomm'e, han haa'r aller en Krom·.
Æ Agg·er æ laanng·, æ Træ·sko æ taanng·,
æ Maalti·er æ fo', aa di æ smo',
dæfu·er mo wi stakkels Høw·rer saa kro·ged go'.

Mæ't' hun bøst æ Flæt,
hun bad te Gud, den Æ'el skuld· læ't,
saa læ't den Æ'el, saa drøw' den Do'g,
saa skint den Su'el saa kla·rlig,
mi Kow' be's i mi Haw·er, be's a mi Haw·er.
be's hjæm', mi Kow', blyw' mal·ked.

Kom he·r hen', bette Piig, mæ di Fo'or aa di Fæ',
hæ·r æ Ly, hæ·r æ Læ', hæ·r æ Gres te æ Knæ',
hæ·r æ Pig·er spinner Guld', hæ·r æ Dreng·slaar Bold',
te di tomler i Kold'.
Hæ·r æ Bou·r aa Bæn·k,
hæ·r æ got Øl aa skjæn·k,
hæ·r æ Selkisæng',
wel do leg· po den'?

A si'er te Su'el, mi Maw· den er hu'ul,
a si'er te Maa·n, a er færre aa daa·n,
a føller i mi Bar'm, mi Mjelmad er ar'm,
a føller i mi Lom·, der er e't en Krom·,
a føller i mi Taa·sk, der er e't un Aa·sk,
a si'er te Rinn*), a er færre we aa grin·.

---

*) Brødringe.

68.

Byremse:

Stor·up, Thor·up, Kaar·up, E·sle,
Se·sle, We·sle,
Jøsby, Draa·by,
Tø·se, Tho·rup,
Hem', Lem', Lii·m,
Harre, Hjær'k, Wi'mm,
Skyww·, Wend', Lu'end,
Tisse, Taarp, Su'end.

»Skattegraveren« 1888.

69.

En Remse om Ølbrygning,

optegnet af Evald Tang Kristensen 1889.

Æn Kwonn· brøg·ged en Fjærringkaa'r Maalt'
aa æn Kaapfuld Hommel.
Dæ· bløw':
Töl' Tønner Ejeøl aa töl Tønner Nejeøl
aa töl' Tønner Gjæj·støl aa töl Tønner Præj·støl,
æn Bempel ful', æn Fjærring ful',
nøj i æ Kjaa·n te Slaa'kaa·aal,
de sku wæ·ær let', mæn nöj gaat.

Saa kam Pe Ba·ger, dæn wallomaa·gen Mand',
han sku smaa·aag, aam de war gaat Øl eller Wand'!
Han saa·aa, de war gaat Øl, nær' dær kam Gjæ'r po'.

Kaa·ren Kru·s rænn ni'er te Sle'bæk
aa fek' Gjæ'r i æn Sæk,
de gjæ'ærst i Taap,
aap po' æ Laawt,
de spu'urst ni'er te Lilløw·ræbæk.

Dæ kam fæm' a dæm faar·næmst Mænd';
Pe Ellen, Pe Brellen,
Wolle Feng'er aa hans Hund',
de haar hwæ'rken Ni·es hæller Mond'.

Dæn bedrøw·ed Hund' fal' i' en Balle Mask,
dæn fek' ni' slæmm Slabberidask,
dæn rænn op i æn Hyl· aa bje't æ Pæ·ær aa.
Æ Kwonn hon skre'g aa hon hwæll robt aa skajj· e't;
skam' skull· hon ha hat, aa fek e't.

A haar traant, a ska hjæm' aa gi mi Faalk djæ
Daaw·wer,
di ska ha Bræm·jæ'r i Mekmalletal aa oplonked
Kaa·aarwond'.
Wo Rasmus Hemmelstrek, han fan' töl' fogyldt Æg',
dær bløw' töl' bru·nblassi Kjællinger, di ska te
Su·ndsherred Teng',
aa djær Skusmo'l di fek.

70.

Fra gammel Tid siger Morsingboen om Sproget i Salling:

Hi·er aa di·er aa hjæm· te was
sæj'er æ hi·ele Salembogras,
men hæ·r aa dæ·r aa hjæm· te waas,
sø'n sejer ald· gu·e Faalk epo Maas.

71.

2 Remser.

A ka sæj· dæ en Glo·s:
dæ æ Huol po di Ho·es.

A ka sæj· dæ nöj wa·er:
sy'er do en e't sammel, saa blyw'er en sta·er.
A ka sæj· mi·er:
Dæ ka blyw fli·er.

Efter Provst Schade.

En Ku·on staa'r i e Na·r Da'r,
Kok' kommer wuj·en our e Oo',
mæ en Sækk po si lill· To'.
Hy-Stroo'-Tag-Stro'-Oksum-Knoksum-
Vi·num-Si·num,
Oksum-Ki-Ku! Gak u'
di·n syv' skorred Ung·!

Efter Evald Tang Kristensen.

72.

Gammel Besværgelsesformular mod Tandpine:

Worm' — æ do hæinn·,
ska a nok dæ fenn·.
Æ do hwi', æ do rø',
ska do alli·wal dø',
æ do blo' hæller swot,
ska do alli·wal bort,
saa snaa'r mi Haa'hn
imu·d Jow'r a sæ'tter.

73.

Gammel Besværgelsesformular mod en Hests forstuvede Fod, der siger det modsatte af Meningen:

En Kraah·g si'er po Rejt,
ska a gy·r we di Fu'ed fu' Wrejt?
A komme dæ nahr aa nahr,
aah gi de mo blyw' wahr aa wahr.

74.

2 „Sæj·er" om Kornet:

Kle't aa Hej·er (Klinte og Hejre)
di ka æ Bu·en hans Ku'r fobæj·er,
mæn Skraj' aa Ky·s (Skjaller og Kornblomst)
di gy·er æ Bu·en ku'erløs.

Høst æ Byg' i rø·e Raa·j,
saa fo'r do di ham'mel Ku'er mæ æ Kaaj·.
Høst æ Haw·er tra·engro',
saa fo'r do de stu·er mæ de smo'.

Efter Provst Schade.

75.

Remse om Vejret.

Klar op i Sky'; læ ræ·en i Thy';
klaer op we wos; læ ræ·en i Maass.
Læ Fou·len flyw·, læ To·gen dryw;
læ ri' Mand's Ba'r sej huost, i Dy';
læ fa'tte Mand's Ba'r kom ta'er te By'!
Ou! gi wus ar·m' Maassingbo-Høwrer
en bette Ku'er Ly'.

Delvist optaget allerede 1769 i »Danske Atlas«
og 1811 gengivet af Provst Schade.

Indholdsfortegnelse.

Morsø.

	Nr.
Af Fjorden du dukker, du dejlige Ø	12
Der er en Ø i gamle Danmarks Rige	21
Der ligger i Limfjordens Vande	17
Der stiger en Ø af den blaanende Fjord	18
Drog Morsing fra Arilds Dage	11
Du fagre Mors, hvis Molér-klædte Brinker	5
Du fagre Mors, for dig vor Sang nu lyder	19
Du ligger og vugger paa Limfjorden blaa	1
Du lille Ø	25
Du skønne Mors med Mark og Strand	15
Du skønne Ø, som Bølgen blaa	14
Et Sted har faaet Storheds Pragt	4
Fjordens Duren om Fædres Ø	26
Hist hvor Salling slaar en Bugt	27
Hvorfor elsker vi dig, Morsø	7
Hvor Limfjordsstrømmen slynger	16
Højt oppe i Jylland	24
Jeg elsker dig, Morsø	20
Jeg priser min Lod, at til Hjemstavn jeg fik	2
Kender du Perlen i Limfjordens Vande	9
Limfjordens blanke Stribe	10
Min Hjemstavn, min Ø i den blaanende Fjord	22
Morsø stiger op af Vandet	8
Morsø, midt i Limfjords Vande	6
Mors, du er den Ø, jeg mest har kær	13
Naar du aander Morslands Luft	3
Vi elsker vor Ø	23

Nykøbing Mors.

	Nr.
Der ligger en By	29
Du kære, venlige lille By	30
Hej, Godtfolk, i Rad	31
Hvergang en Østers man spiser	32
Vi elsker vor By	28

Morsøs skønne Steder o. a.

	Nr.
Fæggeklit	43
Hanklit	40
Højriis	36
Legind Bjerge	34
Legind Vejle	38—39
Limfjorden	45
Livø Bredning	44
Lyngen synger	35
Nykøbing Plantage	33
Ved Kvædelæsset	47
Pigens Vadested	48
Refshammer	41
Sallingsund Kro »Plagen«	37
Salgjerhøj	42
Storladne Vesterhav	46

Po Mossingbomol·.

	Nr.
Aa kam' do hjem' en skjönne Daa'	64
A wild· saa gj·ar te a ku skryw·	53
Dæn Gaang' a wa Dræng'	57
Dæ grow'r omentrænt	60
En Wej' po Moss haa manne Sweng'	56
Hwitter aa hudden te Mossland' den bløw'	58
I Jawten ska wi ha opsko'er, Hurra	61
I Sandhi'ed wel a skryw·	54
Ja, Moss, do ær en dejlig Plet'	52
Ja, no haar wi wæt hær en Maa·ned saa wal	62
Mi Mossland, mi Hjæmmen	49
Moss de ær en hærlig Ø'e	51
No ær'ed fobi' mæll· wos, bet'te Tammes	65
Wi indbyer po Moss	55
Æ Fyw'r den haa song·en sæ ind' i wo Sind'	59
Æ Fyw'r den æ blank aa blo'	63
Ængaang' wa Maars foblæ'st aa ba'r	50

	Nr.
Nogle gamle Morsingbo Remser og Rim	66—75